

EU-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 30. april 2012

-ARBEIDSDEPARTEMENTET	7
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	7
Vedlegg VI Trygd	7
32011D0212 (01) Den administrative kommisjon for koordinering av trygdeordningers beslutning nr. H6 av 16. desember 2010 om anvendelsen av visse prinsipper i forbindelse med sammenlegging av perioder i henhold til artikkel 6 i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (vedlegg VI AD gr3)	7
32011D0906(01) Den administrative kommisjon for koordinering av trygdeordningers beslutning nr. S8 av 15. juni 2011 om proteser, større hjelpemidler eller andre større naturalytelser i medhold av artikkel 33 i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (vedlegg VI AD gr3)	8
-FINANSDEPARTEMENTET	9
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	9
Vedlegg XXI Statistikk	9
32011R0691 Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 691/2011 av 6. juli 2011 om miljøøkonomiske regnskaper (vedlegg XXI FIN gr1)	9
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	11
Vedlegg XXII Selskapsrett	11
32011R1205 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1205/2011 av 22. november 2011 som endrer forordning (EF) nr. 1126/2008 som vedtar visse internasjonale regnskapsstandarder i henhold til Råds- og Parlamentsforordning nr 1606/2002 når det gjelder internasjonale regnskapsstandarder (IFRS) 7 (vedlegg XXII FIN gr2)	11
-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET/HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	12
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	12
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	12
Kapittel I Veterinære forhold	12
32011R0208 Kommisjonsforordning (EU) nr. 208/2011 av 2. mars 2011 om endring av vedlegg VII til Kommisjons- og rådsforordning (EF) nr. 882/2004, forordning (EF) nr. 180/2008 og forordning (EF) nr. 737/2008 for så vidt angår lister over og navn på EU referanselaboratorier (vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr2)	12
32011D0215 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/215/EU av 4. april 2011 om gjennomføring av rådsdirektiv 97/78/EF om omlasting på grensekontrollstasjonen, hvor innførselen finner sted, av forsendelser av produkter som er beregnet på import til Unionen eller til tredjestater (vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr2)	12
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	14
Kapittel XII Næringsmidler	14
32011R0931 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 931/2011 av 19. september 2011 om krav til sporbarhet fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 178/2002 når det gjelder næringsmidler av animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XII FKD/HOD/LMD gr2)	14
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	15
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	15
Kapittel I Veterinære forhold	15

32011D0093 Kommisjonsvedtak 2011/93/EU av 10. februar 2011 om endring av vedtak 2009/821/EF hva gjelder listene over grensekontrollstasjoner og veterinærenheter i TRACES (vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr3).....	15
32011D0394 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/394/EU av 1. juli 2011 om endring av vedtak 2009/821/EF hva gjelder listene over grensekontrollstasjoner og veterinærenheter i TRACES vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr3).....	16
-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	18
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	18
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	18
Kapittel I Veterinære forhold.....	18
32009R1099 Rådsforordning (EF) nr. 1099/2009 av 24. september 2009 om vern av dyr ved avlaving (vedlegg I kap I FKD/LMD gr2).....	18
-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET	21
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	21
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	21
Kapittel XII Næringsmidler.....	21
32011R0420 Kommisjonsforordning (EU) nr. 420/2011 av 29. april 2011 som endrer forordning (EF) nr. 1881/2006 som fastsetter grenseverdier for visse forurensende stoffer i mat (vedlegg II kap XII HOD gr2) 21	
32011R0835 Kommisjonsforordning (EU) nr. 835/2011 av 19. august 2011 som endrer den delen av forordning (EF) nr. 1881/2006 som gjelder grenseverdier for polysykliske aromatiske hydrokarboner i mat (vedlegg II kap XII HOD gr2)	22
32011R0836 Kommisjonsforordning (EU) nr. 836/2011 av 19. august 2011 som endrer forordning (EF) nr. 333/2007 om metoder for prøvetaking og analyse ved offentlig kontroll av nivåer av bly, kadmium, kvikksølv, uorganisk tinn, 3-MCPD og benzo(a)pyren i næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2)	22
32011R0844 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 844/2011 som godkjenner pre-eksport kontroll utført av Canada på hvete og hvetemel med hensyn til innhold av okratoksin A (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	23
32011R0978 Kommisjonsforordning (EU) nr. 978/2011 av 3. oktober 2011 om endring av vedlegg II og III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 396/2005 når det gjelder maksimum grenseverdier for rester av acetaminprid, bifenyl, kaptan, klorantraniliprol, cyflufenamid, cymoksanil, diklorprop-P, difenikonazol, dimetomorf, ditiokarbamater, epoksikonazol, flutriafol, fluxapyroxad, isopyrazam, propamokarb, pyraklostrobin, pyrimetamil og spirotetramat i eller på visse produkter (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	24
Kapittel XIII Legemidler.....	24
32009R0470 Forordning (EF) nr. 470/2009 av 6. mai 2009 om fellekskapsprosedyrer for fastsettelse av grenseverdier for restkonsentrasjoner av farmakologisk virksomme stoffer i næringsmidler av animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XIII HOD gr2).....	25
32010R0037 Kommisjonsforordning (EU) nr. 37/2010 av 22. desember 2009 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering etter grenseverdier for rester i næringsmidler av animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XIII HOD gr2)	26
32010 R 0890 Kommisjonsforordning (EU) nr. 890/2010 av 8. oktober 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering etter maksimale grenseverdier for rester i næringsmidler fra dyr for stoffet derquantel (vedlegg II kap XIII HOD gr2).....	27
32010 R 0914 Kommisjonsforordning (EU) nr. 914/2010 av 12. oktober 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering etter maksimale grenseverdier for rester i næringsmidler fra dyr for stoffet natriumsalisylat (vedlegg II kap XIII HOD gr2)	27
32010R0758 Kommisjonsforordning nr. 758/2010 av 24. august 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering med hensyn på	

<i>maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet valnemulin (vedlegg II kap XIII HOD gr2)</i>	<i>28</i>
<i>32010R0759 Kommisjonsforordning nr. 759/2010 av 24. august 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering med hensyn på maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet tildipirosin (vedlegg II kap XIII HOD gr2)</i>	<i>29</i>
<i>32010R0761 Kommisjonsforordning (EU) nr. 761/2010 av 25. august 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering med hensyn på maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet metylprednisolon (vedlegg II kap XIII HOD gr2).....</i>	<i>29</i>
<i>32011R0362 Kommisjonsforordning (EU) nr. 362/2011 av 13. april 2011 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering når det gjelder maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet monepantel (vedlegg II kap XIII HOD gr2)</i>	<i>30</i>
<i>32011R0363 Kommisjonsforordning (EU) nr. 363/2011 av 13. april 2011 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering når det gjelder maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet isoeugenol (vedlegg II kap XIII HOD gr2)</i>	<i>30</i>
<i>Kapittel XVI Kosmetikk.....</i>	<i>31</i>
<i>32010L0003 Kommisjonsdirektiv 2010/3/EU av 1. februar 2010 om endring av rådsdirektiv 76/768/EØF om kosmetiske produkter for tilpasning av vedleggene III og VI til den tekniske utvikling (vedlegg II kap XVI HOD gr2).....</i>	<i>31</i>
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	32
<i>Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering</i>	<i>32</i>
<i>Kapittel XII Næringsmidler.....</i>	<i>32</i>
<i>32011L0091 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/91/EU av 13. desember 2011 om identifikasjonsmerking av næringsmiddelpartier (vedlegg II kap XII HOD gr3).....</i>	<i>32</i>
<i>Kapittel XXVII Alkoholsterke drikker</i>	<i>32</i>
<i>32010H0133 Kommisjonsrekommendasjon 2010/133/EU av 2. mars 2010 om reduksjon av etylkarbamatformer i alkoholholdige steinfruktdrikker og om overvåking av etylkarbamatnivåene i slike drikker (vedlegg II kap XXVII HOD gr3)</i>	<i>33</i>
-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	34
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	34
<i>Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold</i>	<i>34</i>
<i>Kapittel I Veterinære forhold.....</i>	<i>34</i>
<i>32011R0150 Kommisjonsforordning (EU) nr. 150/2011 av 18. februar 2011 som endrer vedlegg III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 853/2004 hva gjelder oppdrettsvilt og viltlevende vilt (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)</i>	<i>34</i>
<i>32011 R 0151 Kommisjonsforordning (EU) nr. 151/2011 av 18. februar 2011 om endring av vedlegg I til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 854/2004 hva gjelder oppdrettsvilt (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2).....</i>	<i>35</i>
<i>32011R1223 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1223/2011 av 28. november 2011 om endring av forordning (EF) nr. 1688/2005 når det gjelder endring i prøvetaking i flokker som egg har sin opprinnelse i, og mikrobiologisk undersøkelse av disse prøvene og prøver av visse typer kjøtt beregnet for Finland og Sverige (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)</i>	<i>35</i>
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	36
<i>Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold</i>	<i>36</i>
<i>Kapittel II Fôrvarer.....</i>	<i>36</i>

32011R0169 Kommisjonsforordning (EU) nr. 169/2011 av 23. februar 2011 om godkjenning av diclazuril som fôrtilsetningsstoff til perlehøner (innehaver av godkjenningen Janssen Pharmaceutica N.V.) (vedlegg I kap II HOD/LMD gr3).....	36
-JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET	38
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	38
Protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter	38
32008L0114 Rådsdirektiv 2008/114/EF av 8. desember 2008 om identifisering og utpeking av europeisk kritisk infrastruktur og vurdering av behovet for å beskytte den bedre (prot 31 JD gr1).....	38
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	39
Vedlegg XXII Selskapsrett	39
32011L0035 Kodifisering 3. selskapsrettdirektiv (vedlegg XXII JD gr3)	39
-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	41
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	41
Protokoll 47 om opphevelse av tekniske hindringer for handel med vin	41
32007R1234 Rådsforordning (EF) nr. 1234/2007 av 22. oktober 2007 om etablering av en felles markedsordning for landbruksprodukter og om spesifikke bestemmelser for visse landbruksprodukter (Single CMO Regulation), som endret ved rådsforordning (EF) nr. 491/2009 (prot 47 LMD gr1)	41
32009R0491 RÅDSFORORDNING (EF) nr. 491/2009 av 25. mai 2009 om endring av forordning (EF) nr.1234/2007 om opprettelse av en felles markedsordning for landbruksvarer og om særlige bestemmelser for visse landbruksvarer (forordningen om en samlet markedsordning) (prot 47 LMD gr1)	41
32009R0606 Kommisjonsforordning (EF) nr. 606/2009 av 10. juli 2009 om fastsettelse av gjennomføringsbestemmelser under rådsforordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt gjelder kategorier av druevin, økologiske metoder og de gjeldende restriksjoner (prot 47 LMD gr1)	43
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	44
Protokoll 47 om opphevelse av tekniske hindringer for handel med vin	44
32009R0436 Kommisjonsforordning (EF) nr. 436/2009 av 26. mai 2009 om fastsettelse av gjennomføringsbestemmelser under rådsforordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt gjelder vingårdsregisteret, obligatoriske deklarasjoner og innsamling av informasjon for å overvåke vinmarkedet, dokumenter som skal følge forsendelser av vin og hvilke register som skal føres innen vinsektoren (prot 47 LMD gr2).....	44
32009R0607 Kommisjonsforordning (EF) nr. 607/2009 av 14. juli 2009 om fastsettelse av gjennomføringsbestemmelser under rådsforordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt gjelder beskyttede opprinnelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, tradisjonelle termer, merking og presentasjon av visse produkter innen vinsektoren (prot 47 LMD gr2)	46
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	46
Kapittel I Veterinære forhold	46
32009L0158 Rådsdirektiv 2009/158/EF av 30. november 2009 om dyrehelsekrav i forbindelse med samhandel med, og import fra tredjestater av, fjørfe og rugeegg (vedlegg I kap I LMD gr2)	47
32011D0214 Kommisjonsvedtak 2011/214/EU av 1. april 2011 om endring av vedlegg II - IV til rådsdirektiv 2009/158/EF om dyrehelsemessige betingelser for samhandel med, og import fra tredjestater av, fjørfe og rugeegg (vedlegg I kap I LMD gr2)	47
Kapittel II Fôrvarer.....	48
32011R1190 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 1190/2011 av 18. november 2011 som endrer forordningene (EF) nr. 1730/2006 og (EF) nr. 1138/2007 om navnet til godkjenningssinnehaver for fôrtilsetningsstoffet benzosyre (VevoVital) (vedlegg I kap II LMD gr2)	48

32011R1263 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 1263/2011 av 5. desember 2011 om godkjenning av <i>Lactobacillus buchneri</i> (DSM 16774), <i>Lactobacillus buchneri</i> (DSM 12856), <i>Lactobacillus paracasei</i> (DSM 16773) <i>Lactobacillus plantarum</i> (DSM 12836), <i>Lactobacillus plantarum</i> (DSM 12837), <i>Lactobacillus brevis</i> (DSM 12835), <i>Lactobacillus rhamnosus</i> (NCIMB 30121), <i>Lactobacillus lactis</i> (DSM 11037), <i>Lactobacillus lactis</i> (NCIMB 30160), <i>Pedicoccus acidilactici</i> (DSM 16243) og <i>Pedicoccus pentosaceus</i> (DSM 12834) som førtilsetningsstoffer til alle dyrearter (vedlegg I kap II LMD gr2).....	48
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	49
Kapittel XXVII Alkoholsterke drikker	49
32008R0110 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 110/2008 av 15. januar 2008 om definisjon, betegnelse, presentasjon, merking av samt beskyttelse av geografiske betegnelser for sprit og om opphevelse av rådsforordning (EØF) nr. 1576/89 (vedlegg II kap XXVII LMD gr2)	50
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	51
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	51
Kapittel I Veterinære forhold.....	51
32011D0277 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/277/EU av 10. mai 2011 om endring av vedlegg II til vedtak 93/52/EØF når det gjelder anerkjennelse av områder i Italia som offisielt frie for brucellose (<i>B. melitensis</i>), og om endring av vedleggene til vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæringen om at deler av Italia, Polen og UK er offisielt frie for tuberkulose, brucellose og enzootisk bovin leukose hos storfe (vedlegg I kap I LMD gr3)	51
32011D0674 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/674/EU av 12. oktober 2011 om endring av vedtak 2004/558/EF når det gjelder visse tyske regioners status som frie for infeksjøs bovin rhinotrakeitt (vedlegg I kap I LMD gr3)	52
32011D0675 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/675/EU av 12. oktober 2011 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæring om at Latvia er offisielt fri for tuberkulose, og erklæring om at visse administrative regioner i Portugal er offisielt frie for enzootisk bovin leukose (vedlegg I kap I LMD gr3)	53
-MILJØVERNDEPARTEMENTET	54
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	54
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	54
Kapitel XV Farlige stoffer.....	54
32011L0071 Kommissjonsdirektiv 2011/71/EU av 26. juli 2011 om endring av direktiv 98/8/EF om inkludering av kreosot som et aktivt stoff i vedlegg I (vedlegg II kap XV MD gr2)	54
32010R1103 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1103/2010 av 29. november 2010 om regler for merking av kapasiteten av bærbare gjenoppladbare batterier og bilbatterier og -akkumulatorer i henhold til Europaparlaments og rådsdirektiv 2006/66/EF (vedlegg II kap XV MD gr2)	55
Vedlegg XX Miljø	56
Kapittel III Luft	56
32010D0769 Kommissjonsbeslutning 2010/769/EU av 13. desember 2010 om alternativ til lavsvoveldrivstoff for LNG-skip (vedlegg XX kap III MD gr2)	56
Kapittel V Avfall.....	57
32010 R 0413 Kommisjonsforordning (EF) nr. 413/2010 av 12. mai 2010 om endring av vedleggene III, IV og V til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 om grensekryssende transport av avfall, for å ta hensyn til endringer vedtatt ved OECD rådsbeslutning C(2008) 156 (vedlegg XX kap V MD gr2) ...	57
-OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENTET	59
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	59
Vedlegg IV Energi	59
32008D0952 Retningslinjer for gjennomføring og anvendelse av Annex II i CHP-direktivet (vedlegg IV OED gr2)	59

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET	60
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	60
<i>Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering</i>	<i>60</i>
<i>Kapittel I Kjøretøyer.....</i>	<i>60</i>
32010R0406 <i>Kommisjonsforordning (EU) Nr. 406/2010 av 26. april 2010 om gjennomføring av Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 79/2009 om typegodkjenning av hydrogendrevne motorkjøretøyer (vedlegg II kap I SD gr2)</i>	<i>60</i>
32011D0415 <i>Kommisjonsbeslutning 2011/415/EU av 14. juli 2011 om rettelse av Kommissjonsdirektiv 2010/19/EU om endring, med hensyn til tilpasning til den tekniske utvikling innenfor avskjermingssystemer til visse motorkjøretøyer og deres tilhengere, av rådsdirektiv 91/226/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF for så vidt angår endringen av bilagene til direktiv 2007/46/EF (vedlegg II kap I SD gr2).....</i>	<i>61</i>
32011R0459 <i>Kommisjonsforordning (EU) nr. 459/2011 av 12. mai 2011 om endring av bilaget til forordning (EF) nr. 631/2009 om gjennomføringsbestemmelser for bilag I til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 78/2009 om typegodkjenning av motorkjøretøy når det gjelder beskyttelse av fotgjengere og andre myke trafikanter (vedlegg II kap I SD gr2)</i>	<i>61</i>
32011R0566 <i>Kommisjonsforordning (EU) nr. 566/2011 av 8. juni 2011 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 715/2007 og forordning (EF) nr. 692/2008 hva gjelder adgang til reparasjons- og vedlikeholdsinformasjoner (vedlegg II kap I SD gr2)</i>	<i>62</i>
32011R0582 <i>Kommisjonsforordning (EU) nr. 582/2011 av 25. mai 2011 om gjennomføring og endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 595/2009 med hensyn til utslipp fra tunge kjøretøyer (Euro VI) og om endring av vedlegg I og III til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF (vedlegg II kap I SD gr2).....</i>	<i>63</i>
32011R0678 <i>Kommisjonsforordning (EU) nr. 678/2011 av 14. juli 2011 om erstatning av bilag II og endring av bilag IV, IX og XI til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF om fastleggelse av en ramme for godkjenning av motorkjøretøyer og deres tilhengere samt av systemer, komponenter og separate tekniske enheter til sådanne kjøretøyer (Rammedirektiv) (vedlegg II kap I SD gr2).....</i>	<i>64</i>
<i>Vedlegg XIII Transport</i>	<i>66</i>
<i>Kapittel VI Sivil luftfart</i>	<i>66</i>
32010R0983 <i>Kommisjonsforordning (EU) nr. 983/2010 av 3. november 2010 som endrer forordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2011 om fastsettelse av detaljerte tiltak for gjennomføring av felles grunnleggende standarder for luftfartssikkerhet (vedlegg XIII kap VI SD gr2).....</i>	<i>66</i>
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	67
<i>Vedlegg XI Elektronisk kommunikasjon, audiovisuelle tjenester og informasjonssamfunnstjenester</i>	<i>67</i>
32009 D 0766 <i>Kommisjonsbeslutning 2009/766/EF av 16. oktober 2009 om harmonisering av 900- og 1800 MHz-frekvensbåndene for bakkebaserte systemer som kan tilby pan-europeiske elektroniske kommunikasjonstjenester i Fellesskapet (vedlegg XI SD gr3).....</i>	<i>67</i>

-ARBEIDSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg VI Trygd

32011D0212 (01) Den administrative kommisjon for koordinering av trygdeordningers beslutning nr. H6 av 16. desember 2010 om anvendelsen av visse prinsipper i forbindelse med sammenlegging av perioder i henhold til artikkel 6 i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (vedlegg VI AD gr3)

Sammendrag av innhold

Forordning 1408/71 ble i EU erstattet av forordning 883/2004 fra 1. mai 2010. Det medfører at nye beslutninger i Den administrative kommisjon (AC-beslutninger) må vedtas med hjemmel i forordning 883/2004 artikkel 72 (a) til (d). Beslutning nr. H6 er fastsatt i medhold av artikkel 72 (a) som sier at Den administrative kommisjon har til oppgave å behandle ethvert administrativt spørsmål eller tolkningsspørsmål i forbindelse med bestemmelsene i forordning 883/2004 og 987/2009.

Beslutning nr. H6 gjelder spørsmål i forbindelse med sammenleggingsbestemmelsen i artikkel 6 i forordning nr. 883/2004 og definisjonen av "trygdetid" i artikkel 1 bokstav t). Definisjonen er uendret sammenlignet med artikkel 1 bokstav r) i forordning (EF) nr. 1408/71.

Det presiseres at all relevant trygdetid som er oppgitt av én medlemsstat, skal godkjennes av den mottakende medlemsstat uten at den sistnevnte reiser spørsmål ved denne tidens kvalitet. Det gjelder uansett om det dreier seg om perioder med avgiftsinnbetaling eller perioder som er likestilt med slike perioder i henhold til nasjonal lovgivning. Alle relevante perioder som er tilbakelagt under lovgivningen i en annen medlemsstat, skal tas i betraktning ved utelukkende å anvende prinsippet om sammenlegging av trygdetid, jf. artikkel 6 i forordning nr. 883/2004 og artikkel 12 i forordning nr. 987/2009. Prinsippet om sammenlegging forutsetter at det tas hensyn til alle relevante perioder som er oppgitt av andre medlemsstater.

Merknader

Beslutningen ble vedtatt av Den administrative kommisjon 16. desember 2010 med hjemmel i forordning nr. 883/2004 artikkel 72 (a) om tolkningsspørsmål. Den vil ikke medføre behov for endringer i forhold til norsk rett. Teksten er ifølge kommisjonen relevant for EØS og for EU/CH-avtalene. EØS-komiteén vedtok innlemmelse av forordning (EF) nr. 883/2004 m.fl. i EØS-avtalen ved beslutning nr. 76/2011 av 1. juli 2011. Beslutningen trer i kraft når forfatningsrettslige krav er oppfylt i Island og Liechtenstein og dette er meddelt EØS-komiteén, jf. artikkel 4 i beslutningen og EØS-avtalen artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av relevante organer på departements- og direktoratsnivå uten at det har fremkommet merknader. Rettsakten er funnet EØS-relevant og akseptabel.

32011D0906(01) Den administrative kommisjon for koordinering av trygdeordningers beslutning nr. S8 av 15. juni 2011 om proteser, større hjelpemidler eller andre større naturalytelser i medhold av artikkel 33 i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (vedlegg VI AD gr3)

Sammendrag av innhold

Artikkel 33 i forordning (EF) nr. 883/2004 omhandler tilfeller der en person har fått rett til en protese, et større hjelpemiddel eller andre større naturalytelser av en medlemsstats institusjon etter lovgivningen den anvender. Før denne institusjonen har gitt vedkommende ytelsene, har ikke vedkommende lenger trygdedekning etter lovgivningen i denne medlemsstaten, men i en annen medlemsstat. Artikkel 1 i beslutning nr. S8 angir kriterier for når slike større naturalytelser likevel skal gis av institusjonen i førstnevnte medlemsstat. Vedlegget til beslutningen inneholder en ikke-uttømmende liste over naturalytelser som kommer inn under artikkel 33 dersom de nevnte kriterier er oppfylt.

Merknader

Beslutningen ble vedtatt av Den administrative kommisjon 15. juni 2011 med hjemmel i forordning (EF) nr. 883/2004 artikkel 72 (a) om tolkningsspørsmål. Den vil ikke kreve endringer i norsk rett. Teksten er ifølge Kommisjonen relevant for EØS og EU/Sveits-avtalene. Beslutning nr. 76/2011 om innlemmelse av forordning (EF) nr. 883/2004 m.fl. i EØS-avtalen ble vedtatt av EØS-komiteén 1. juli 2011. Beslutningen trer imidlertid ikke i kraft før forfatningsrettslige krav er oppfylt i Island og Liechtenstein og dette er meddelt EØS-komiteén, jf. Artikkel 4 i beslutningen og EØS-avtalen artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av relevante organer på departements- og direktoratsnivå uten at det har fremkommet merknader. Rettsakten er funnet EØS-relevant og akseptabel.

-FINANSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XXI Statistikk

32011R0691 Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 691/2011 av 6. juli 2011 om miljøøkonomiske regnskaper (vedlegg XXI FIN gr1)

Sammendrag av innhold

I Fellesskapets statistikkprogram for 2008-2012, vedtatt ved europaparlaments- og rådsbeslutning 1578/2007/EF og innlemmet i EØS-avtalens protokoll 30, understrekes behovet for å etablere et rettslig rammeverk for innsamling av miljødata som ikke er omfattet av en rettsakt. Miljødata omfattes dels av forordningene (EF) nr. 295/2008 om statistikk over foretaksstrukturer og forordning (EF) nr. 2223/96 om det europeiske nasjonal- og regionalregnskapssystem i Fellesskapet, begge innlemmet i EØS-avtalens vedlegg XXI Statistikk, men et helhetlig forpliktende rettslig rammeverk som kombinerer miljødata med økonomiske data er savnet.

Formålet med europaparlaments- og rådsforordning nr. 691/2011 om miljøøkonomiske regnskaper er å fastlegge en felles ramme for innsamling, utarbeidelse, oversendelse og evaluering av data til europeiske miljøøkonomiske regnskaper for å bedre kunne kartlegge vekselvirkningen mellom miljø og økonomi. Forordningen angir metodene og de felles standardene, definisjonene, klassifikasjonen og regnskapsreglene som skal benyttes i forbindelse med miljøøkonomiske regnskaper. Rettsakten har videre som formål å virkeliggjøre prinsippene i det nye kapittelet om satellitregnskaper i den kommende reviderte utgaven av det europeiske nasjonalregnskapssystem, å prioritere regelmessig utarbeidelse av et grunnleggende sett med opplysninger basert på den reviderte europeiske strategi for miljøregnskaper (ESEA 2008) og å sikre at nasjonale statistikkontorer fortsetter og eventuelt utvider sitt arbeid med miljøregnskaper.

I henhold til forordningen deles de miljøøkonomiske regnskapene inn i tre hovedmoduler:

Modul 1) Utslipp til luft fordelt etter økonomisk aktivitet (NACE-næringer). Utslippstallene følger en økonomisk avgrensning av Norge og systemiseres etter hvilke næringer som genererer aktiviteten som forårsaker utslipp til luft. Utslipp til luft fordelt etter økonomisk aktivitet omfatter utslipp av klimagasser, forsurende gasser, ozonforløpere og partikler til atmosfæren fra produksjons- eller forbruksprosesser. Merk at denne måten å systemisere data for utslipp til luft skiller seg fra de nasjonale utslippstallene som baseres på en geografisk definisjon av Norge og som fordeles etter kilde (f.eks. prosessutslipp, stasjonær og mobil forbrenning), uavhengig av hvilke næringer som genererer aktivitetene. De to ulike måtene å systemisere utslippstallene på er samordnet og harmonisert.

Modul 2) Miljørelaterte skatter etter økonomisk aktivitet (NACE), som omfatter skatter der beskatningsgrunnlaget er en fysisk enhet av noe som har en dokumentert spesifikk negativ virkning på miljøet og hvor kun skatter definert i nasjonalregnskapet er inkludert. De miljørelaterte skattene skal systemiseres etter fire kategorier: energiskatter, forurensningsskatter, transportskatter og ressurskatter.

Modul 3) Materialstrømsregnskap (EW-MFA) for økonomien som helhet, som omfatter en konsistent oversikt over det samlede materialinput i den nasjonale økonomien og materialoutput til andre land eller til miljøet.

Materialstrømsregnskapet inkluderer de materialstrømmer som er forbundet med økonomisk aktivitet, og fordeles etter:

a) materialstrømmer mellom den nasjonale økonomien og miljøet og omfatter alle faste, flytende og gassformige stoffer (unntatt luft og vann) som utvinnes fra miljøet og

b) materialstrømmer mellom den nasjonale økonomien og den øvrige verdensøkonomien (eksport og import) og omfatter alle importerende og eksporterende varer (både råstoff og ferdig produserte varer) omgjort i masseenheter.

Hver av disse tre modulene er regulert i egne vedlegg til forslaget. I vedleggene reguleres følgende tema nærmere:

- målsetningen på området
- dekningsområdet
- variabelliste over data som skal utarbeides og innberettes
- referanseår, innberetningshyppighet og frister for utarbeidelse av regnskapene angis,
- innberetningsskjema
- den maksimale lengden på Kommisjonens mulighet til å innvilge medlemsland tidsbegrensede unntak for å gjøre nødvendige tilpasninger til sitt nasjonale statistikkssystem

I forordningen gis Kommisjonen v/Eurostat myndighet til å vedta gjennomføringsrettsakter for å tilpasse modulene til den miljømessige, økonomiske og tekniske utvikling og for å gi metodisk veiledning. I tillegg overlates det til Kommisjonen å fastsette de nærmere reglene om det tekniske formatet for overendelse av dataene og de nærmere retningslinjene for kvalitetsrapportene, herunder rapportenes struktur og hyppigheten av innsendingen. Kommisjonen kan også som nevnt innvilge medlemsland en noe lengre overgangsperiode enn det som følger av forslaget. Dette forutsetter at en lengre overgangsperiode anses nødvendig for å få på plass større endringer i de nasjonale statistikksystemene. Norge vil ha mulighet til å be om tilsvarende tilpasninger gjennom EFTAs organer.

Merknader

Det antas at konsekvensene for Norge vil være følgende innenfor de ulike hovedmodulene:

Modul 1) For utslipp til luft fordelt etter økonomisk aktivitet (NACE-næringer) vil de økonomiske og administrative konsekvensene i utgangspunktet være små jamfør nåværende situasjon - gitt at det ikke avdekkes noen graverende kvalitetsmessige svakheter som krever at nåværende metode for beregning av miljørelaterte skatter etter økonomisk aktivitet må endres. Med unntak av utslipp til luft fra biomasse etter økonomisk aktivitet (NACE-næringer) og enkelte tjenesteytende næringer på detaljert nivå, produserer Statistisk sentralbyrå på årlig basis de data som etterspørres. Utslipp til luft fra biomasse etter økonomisk aktivitet er planlagt innarbeidet i regulær statistikkproduksjon våren 2012. Det kan stilles spørsmål til kvaliteten for enkelte utslippskomponenter på detaljert næringsnivå (bl.a. utslipp til luft fra utenriks sjøfart, norske internasjonale flygninger og enkelte tjenesteytende næringer). Disse bør kvalitetssikres. Årlige driftskostnader er anslått til 2-3 månedsverk.

Modul 2) For miljørelaterte skatter etter økonomisk aktivitet (NACE) er arbeidet med å møte innrapporteringskravene påbegynt, men det gjenstår fremdeles mye arbeid i forbindelse med kvalitetssikring av data på detaljert næringsnivå samt etablering av rutiner for regulær statistikkproduksjon. De økonomiske konsekvensene av å etablere miljørelaterte skatter etter økonomisk aktivitet som en offisiell statistikk er anslått til omtrent 6-8 månedsverk – gitt at det ikke avdekkes noen graverende kvalitetsmessige svakheter som krever at nåværende metode for beregning av miljørelaterte skatter etter økonomisk aktivitet må endres. Årlige driftskostnader er anslått til omtrent 2 månedsverk.

Modul 3) For materialstrømsregnskap er både de økonomiske og de administrative kostnadene høye. Materialstrømsregnskap er per i dag ikke del av Statistisk sentralbyrås statistikkportefølge. Som følge av at materialstrømsregnskap er i europaparlaments- og rådsforordning om miljøøkonomiske regnskaper er det i 2011 planlagt å vurdere hvilke metoder og kilder som kan være aktuelle for denne type statistikkproduksjon i Statistisk sentralbyrå. De økonomiske konsekvensene av å etablere materialstrømsregnskap som en offisiell statistikk i Statistisk sentralbyrå er anslått til i overkant av et årsverk. Årlige driftskostnader er anslått til omtrent 3-4 månedsverk som inkluderer utvikling av nye årganger og rapportering til Eurostat.

Rettsakten vil bli gjennomført i forskrift til statistikkloven.

Grunnet forordningens budsjettmessige konsekvenser vil beslutningen i EØS-komiteen bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Statistisk sentralbyrå har deltatt i drøftingene av rettsakten og funnet den EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XXII Selskapsrett

32011R1205 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1205/2011 av 22. november 2011 som endrer forordning (EF) nr. 1126/2008 som vedtar visse internasjonale regnskapsstandarder i henhold til Råds- og Parlamentsforordning nr 1606/2002 når det gjelder internasjonale regnskapsstandarder (IFRS) 7 (vedlegg XXII FIN gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen gjelder endringer i gjeldende EU-regulering av internasjonale regnskapsstandarder. Etter forordning nr. 1606/2002 ("IFRS forordningen") skal EØS-utstedere hvis omsettelige verdipapirer er notert på et regulert marked, utarbeide sine konsernregnskap i overensstemmelse med internasjonale regnskapsstandarder, jf. art. 4. Forordningen er gjennomført i norsk rett, jf. regnskapsloven § 3-9.

De enkelte regnskapsstandardene (og tilhørende tolkninger) er gjort til del av EU-retten gjennom forordning nr. 1126/2008. Nye standarder og tolkninger har blitt vedtatt ved bruk av en rekke endringsforordninger. Kommisjonsforordning 243/2010 vedtar forbedringer og endringer til flere IFRS. Endringene skal bidra til at brukerne av årsregnskapet blir bedre i stand til å vurdere risikoeksponeringen forbundet med overføring av finansielle eiendeler og virkningen av slik risikoeksponering for foretakets finansielle stilling, herunder særlig ved overføringstransaksjoner knyttet til verdipapirisering av finansielle eiendeler.

Hovedhensynet bak IFRS forordningen er å sikre at børsnoterte foretak rapporterer etter gode og sammenlignbare standarder, slik at de europeiske kapitalmarkedene kan fungere hensiktsmessig.

Komisjonsforordning 1205/2011 ble vedtatt i EU den 22. november 2011, og trer i kraft den tredje dag etter kunngjøringen i official journal. Foretakene skal anvende endringene i standardene senest fra den dato som innleder deres første regnskapsår etter 30. juni 2011.

Merknader

Gjennomføring av forordningen i norsk rett krever endring av forskrift om gjennomføring av EØS-regler om vedtatte internasjonale regnskapsstandarder.

Sakkyndige instanser merknader

Rettsakten er vurdert av Finansdepartementet og funnet EØS-relevant og akseptabel.

**-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET/HELSE- OG
OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET**

**RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG
INN I NORSK HANDLEFRIHET**

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32011R0208 Kommissjonsforordning (EU) nr. 208/2011 av 2. mars 2011 om endring av vedlegg VII til Kommisjons- og rådsforordning (EF) nr. 882/2004, forordning (EF) nr. 180/2008 og forordning (EF) nr. 737/2008 for så vidt angår lister over og navn på EU referanselaboratorier (vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten innebærer en språklig oppdatering av teksten i vedlegg VII til kontrollforordningen (EF) nr. 882/2004 slik at teksten i vedlegg VII (liste over og navn på EUs referanselaboratorier) erstattes av teksten i vedlegget til forordning (EU) nr. 208/2011.

Rettsakten innebærer samtidig en tilsvarende språklig oppdatering av forordning (EF) nr. 180/2008 artikkel 1 og forordning (EF) nr. 737/2008 artikkel 2.

Den språklige oppdateringen omfatter følgende:

- benevnelsen EF-referanselaboratorier er endret til EU-referanselaboratorier, jf. Lisboatraktatens ikrafttredelse.

- Visse endringer vedrørende navnet på laboratoriet for henholdsvis andre hestesykdommer enn Afrikansk hestepest jf. forordning (EF) nr. 180/2008, og laboratoriene for krepsdyrsykdommer, rabies og kvegtuberkulose jf. forordning (EF) nr. 737/2008.

Merknader

Rettsakten krever endring av forskrift 22. desember 2008 nr. 1621 om offentlig kontroll med etterlevelse av regelverk om fôrvarer, næringsmidler og helse og velferd hos dyr (kontrollforskriften). Rettsakten innebærer ingen endrede rettigheter eller plikter for private parter, men inneholder kun språklige oppdateringer. Rettsakten innebærer kun endring av språklig karakter og har ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler og Spesialutvalget for matproduksjon, som begge har representanter for Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet. Spesialutvalgene fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011D0215 Kommissjonens gjennomføringsvedtak 2011/215/EU av 4. april 2011 om gjennomføring av rådsdirektiv 97/78/EF om omlasting på grensekontrollstasjonen, hvor innførselen finner sted, av forsendelser av produkter som er beregnet på import til Unionen eller til tredjestater (vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten, vedtak 2011/215/EU, gjennomfører en utdypning av reglene om omlasting og tidsfrister for omlasting gitt i direktiv 97/78/EF, art. 9 og 11. Disse artiklene åpner for at det kan gis utfyllende regler om minimums- og maksimumsperioden for hvor lenge forsendelser med animalske produkter, som skal videre til en annen grensekontrollstasjon i en medlemsstat eller skal videre til en tredjestat, kan stå for omlasting uten å måtte være gjenstand for importkontroll.

Utgangspunktet er direktiv 97/78/EF. Artikkel 9 i direktivet fastsetter at ved mottak av forsendelser, av animalsk opprinnelse, som skal omlastes og sendes videre til en annen grensekontrollstasjon innen Unionen skal identitets- og fysisk kontroll av forsendelsen gjøres på mottaksstasjonen på bestemmelsesstedet. Dokumentkontroll kan unngås ved direkte omlasting eller der omlastingsoppholdet på grensekontrollstasjonen varer mindre enn en bestemt minimumstid. Det er blant annet denne minimumstidens som rettsakten regulerer.

En tilsvarende regel har man i artikkel 11 i direktivet, der forsendelser som skal omlastes og sendes videre til en tredjestat med fly/skip slipper dokument- og identitetskontroll hvis man følger prinsippene i reglene gitt i art. 9. I forhold til dagens regelverkskrav vil den nye rettsakten rydde opp i og tydeliggjøre forpliktelsene til importøren eller dennes medhjelper hva angår kravene til varsling. Dette kravet går frem av artikkel 1 i rettsakten.

Det nye varslingskravet krever at man skal varsle myndighetene ved grensekontrollstasjonen der omlastingen skal skje ved ankomst av forsendelsen og at varslet skal inneholde følgende punkter:

- beregnet tid for ankomst av forsendelsen
- grensekontrollstasjonen ved mottaksstedet innen Unionen/EØS eller tredjestat hvor forsendelsen befinner seg, hvis den ikke lastes direkte om bord skip/fly beregnet tid for lastingen av forsendelsen på fartøyet som skal til

For at forsendelsene som skal omlastes og sendes videre til en annen grensekontrollstasjon innen Unionen/EØS ikke skal bli omfattet av dokumentkontroll må forsendelsen enten omlastes direkte eller at lagringstiden i påvente på omlasting ikke overskrider en bestemt minimumstid. Tilsvarende gjelder for dokument- og fysisk kontroll, der en maksimumsfrist ikke må overskrides ellers skal forsendelsene gjennom en slik kontroll på stedet der de mellomlagres. Direktiv 97/78/EF art. 9 (2), jf. art. 9 (1) bokstav b (i), åpner for at det kan gis rettsakter som regulerer disse tidsfristene. Det er dette rettsakten art. 2 gjør. Her fastsettes det at minimumstiden for omlasting ved flyplasser skal være 12 timer, mens det for havner skal være 7 døgn. Maksimumstiden for flyplasser er satt til 48 timer, mens for havner er maksimumstiden satt til 20 døgn.

Dette er de samme tidsfristene som er gitt i dagens regelverk, men kommisjonen har ønsket å gi teksten en annen utforming for å sikre at brukerne skjønner kravene gitt på dette rettsområdet. Når det gjelder dokument- og identitetskontroll av forsendelser som skal omlastes og sendes videre til en tredjestat (art. 11 forsendelser), kan dette unngås om de omlastes i tråd med reglene i art. 9 (1) bokstav a, jf. art. 11 (2) bokstav b. Minimumstiden for disse forsendelsene er regulert i rettsakten art. 3 (1). Her er minimumstiden satt til 12 timer for flyplasser og 7 døgn for havner. Dette er også i samsvar med dagens regler, men kommisjonen har presentert fristene på en mer oversiktlig og brukervennlig måte.

Artikkel 3 (2) åpner for at minimumstiden gitt i art. 3 (1) for havner kan utvides til 14 døgn.

Forutsetningene for dette er:

at forsendelsen kommer fra en tredjestat og skal direkte videre til en annen tredjestat, uten "mellomlanding",

at omlastingen fra et skip til et annet skjer innenfor tollområdet på havnen,

at medlemsstaten utarbeider en begrunnelse som viser at nødvendige tiltak for å hindre at forsendelsen sendes videre til en annen havn innen Unionen/EØS istedenfor å bli sendt direkte til en tredjestat.

Tiltakene etter art. 3 (2) skal også inneholde et overvåkningssystem som fanger opp tidsfristene som er varslet av importøren blir overholdt. Tiltakene skal også meddeles kommisjonen og de andre medlemsstatene i SCFCAH (Standing Committee on the Food Chain and Animal Health). Norge har per tid ingen intensjoner om å benytte seg av denne utvidelsen til 14 døgn.

Artikkel 4 påpeker at når fristen er oversittet uten at forsendelsen er omlastet, skal forsendelsen være gjenstand for identitets- og fysisk kontroll på grensekontrollstasjonen, der den står, i samsvar med regelverket gitt i direktiv 97/78/EF. Dette er også samsvar med dagens regelverk.

Rettsakten opphever også vedtak 2000/25/EF som inneholder dagens krav til minimums- og maksimumsperioder i forbindelse med direktiv 97/78/EF art. 9 og 11. Dette er fastsatt artikkel 5.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 18. oktober 1999 nr. 1163 om tilsyn og kontroll ved import og transitt mv. av animalske næringsmidler og produkter av animalsk opprinnelse fra tredjeland. Det er også her at vedtak 2000/25/EF, som nå oppheves, er gjennomført.

Den nye varslingsregelen for importøren eller dennes medhjelper vil kunne kreve et merarbeid i forhold til den tidligere varslingsregelen som ikke var så klar. Rettsakten gjennomfører ellers ingen nye krav som vil medføre nye utgifter for importørene eller deres medhjelpere. Mattilsynet vurderes heller ikke til å få økte utgifter eller administrative byrder ved gjennomføring av denne rettsakten.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, som har representanter fra Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32011R0931 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 931/2011 av 19. september 2011 om krav til sporbarhet fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 178/2002 når det gjelder næringsmidler av animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XII FKD/HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten gir utfyllende bestemmelser om kravene til sporbarhet for næringsmidler av animalsk opprinnelse, jf. artikkel 18 i forordning (EF) nr. 178/2002 (matlovsforordningen). Sporbarhetskravene omfatter krav til beskrivelse av produktet, opplysninger om kvantitet, navn og adresser til produsent og mottaker av næringsmidlene, eventuelt navn og adresser til andre avsendere og mottakere dersom næringsmidlene behandles av flere uavhengige aktører, identifikasjon av varepartier, samt dato for forsendelse.

De ovenfor nevnte opplysningene skal ajourføres daglig og kunne fremlegges for driftsansvarlig i mottakende ledd. Driftsansvarlig for næringsmiddelforetak kan selv velge hvilken form opplysningene gis i, forutsatt at opplysningene stilles klart og utvetydig til rådighet for mottaker. Opplysningene skal også kunne fremlegges for kompetent myndighet ved forespørsel uten unødig forsinkelse. Det stilles krav om at opplysningene skal oppbevares tilgjengelig inntil det er rimelig å anta at næringsmidlene er konsumert.

Bakgrunnen for rettsakten er fryse-/kjølelagerskandalen i EU noen år tilbake da det ble funnet store mangler med hensyn til informasjonen primært knyttet til kjøtt, men også andre animalske næringsmidler, samt grønnsaker, krydder, frukt og bakervarer. Det var mangler med hensyn til innfrysingsdato, holdbarhetsmerking og sporing. Det var byttet merkelapper, og det var uklar praksis vedrørende godkjenning av fryselager og ompakking på fryselager. Det ble skrevet en rekke RASFF-meldinger. Fryse-/kjølelagersaken angikk både forståelsen av regelverket og utførelse av tilsynet i medlemsstatene med hensyn til hygiene, kvalitet, godkjenning, merking og sporbarhet. Forordning (EU) nr. 931/2011 om krav til sporbarhet for næringsmidler av animalsk opprinnelse er, sammen med forslag til endringer i forordning (EF) nr. 853/2004 vedlegg II, nytt avsnitt IV *Krav til frysede næringsmidler av animalsk opprinnelse*, tiltak for å hindre tilsvarende situasjoner i fremtiden. Begge tiltakene har vært diskutert i flere år, både i arbeidsgruppen for implementering av hygienepakken og i SCFAH, seksjon biologisk trygghet. Mye av diskusjonene har dreid seg om hvorvidt forslagene ville innebære nye administrative byrder for næringsaktører og kompetent myndighet.

Forslagene bygger på prinsippet om at næringsmidler av animalsk opprinnelse skal kunne spores ett steg tilbake og ett steg frem i matproduksjonskjeden.

Merknader

Rettsakten krever endringer i norsk regelverk, enten i forskrift 22. desember 2008 nr. 1620 om allmenne prinsipper og krav i næringsmiddelregelverket (matlovsforskriften) eller i forskrift 22. desember 2008 nr. 1624 om særlige hygieneregler for næringsmidler av animalsk opprinnelse (animaliehygieneforskriften).

Under arbeidet med rettsakten har Kommisjonen viet mye oppmerksomhet til om kravene til sporbarhet ville medføre økte økonomiske og administrative konsekvenser for næringsmiddelforetakene. Som ledd i denne vurderingen gjennomførte Kommisjonen en undersøkelse blant næringsaktørene. Det var få innvendinger mot forslagene. Dette kan ha sammenheng med at det i dag eksisterer en fellesskapsveileder for gjennomføringen av artikkel 18 i matlovsforordningen som i det alt vesentlige tilsvarer kravene i rettsakten. Næringsmiddelforetakene har derfor i lengre tid praktisert kravene, og rettsakten antas derfor ikke å medføre vesentlig økonomiske eller administrative konsekvenser for bransjen.

Rettsakten vil ikke innebære økonomiske eller administrative konsekvenser for offentlig forvaltning.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler hvor Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32011D0093 Kommisjonsvedtak 2011/93/EU av 10. februar 2011 om endring av vedtak 2009/821/EF hva gjelder listene over grensekontrollstasjoner og veterinærenheter i TRACES (vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Produkter av animalsk opprinnelse og levende dyr som skal importeres til EU fra tredjeland, skal kontrolleres på en veterinær grensekontrollstasjon. De veterinære grensekontrollstasjonene må oppfylle bestemte krav til utforming, utrusting og personell for å kunne godkjennes av Kommisjonen. Alle de godkjente veterinære grensekontrollstasjonene tas inn i vedtak 2009/821/EF vedlegg I.

Vedtaket 2011/93/EU gjør følgende endringer i vedtak 2009/821/EF vedlegg I:

- Det er tilført en ny grensekontrollstasjon for Danmark og en for Latvia
- En grensekontrollstasjon er fjernet fra listen for Hellas, Frankrike og England
- Det er gjort endringer i listen for grensekontrollstasjoner i Danmark, Hellas og England i forhold til hvilke produktkategorier de er godkjente for å kontrollere
- Ett nytt kontrollsenters er tilført listen for Spania og Tyskland
- Ett kontrollsenters er fjernet for Tyskland og to kontrollsenters er fjernet for Danmark

Vedtaket 2011/93/EU endrer også oppføringene over de sentrale, regionale og lokale veterinærenhetene for medlemslandene i TRACES (Trade Control and Expert System) som fremgår av vedtak 2009/821/EF vedlegg II. De veterinære enhetene er utpekt til å tilrettelegge for og bruke TRACES, en internettbasert database som brukes til utveksling av informasjon i forbindelse med samhandel og import av animalske produkter og levende dyr mellom medlemsstatenes veterinærmyndigheter og næringsaktører. Vedlegg II er endret for oppføringene av veterinærenhetene for landene Tyskland, Belgia, Irland, Italia og Portugal.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk. Informasjon om endringer som følge av rettsakten er sendt til tilsynsavdelingen i Mattilsynet for videreformidling til de norske veterinære grensekontrollstasjonene. De veterinære grensekontrollstasjonene i Norge godkjennes av ESA (EFTAs overvåkningsorgan) og fremgår av en egen liste. Listen publiseres her: http://ec.europa.eu/food/animal/bips/approved_bips_en.htm.

Rettsakten får ingen økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011D0394 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/394/EU av 1. juli 2011 om endring av vedtak 2009/821/EF hva gjelder listene over grensekontrollstasjoner og veterinærenheter i TRACES vedlegg I kap I FKD/HOD/LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Produkter av animalsk opprinnelse og levende dyr som skal importeres til EU fra tredjestater skal kontrolleres på en veterinær grensekontrollstasjon. De veterinære grensekontrollstasjonene må oppfylle bestemte krav til utforming, utrusting og personell for å kunne godkjennes av Kommisjonen. Alle de godkjente veterinære grensekontrollstasjonene skal tas inn i vedtak 2009/821/EF vedlegg I.

Vedtak 2011/394/EU gjør følgende endringer i vedtak 2009/821/EF:

- en grensekontrollstasjon i Tyskland, en grensekontrollstasjon og et kontrollsentert i Spania, fem grensekontrollstasjoner i Italia og to grensekontrollstasjoner i Portugal er fjernet fra listen
- en suspensjon av en grensekontrollstasjon i Spania er opphevet
- navnet på et kontrollsentert i Spania, en grensekontrollstasjon i Ungarn er endret
- det er gjort endringer for en grensekontrollstasjon i Frankrike, en grensekontrollstasjon i Italia, en grensekontrollstasjon i Nederland, en grensekontrollstasjon i Østerrike, i forhold til hvilke produktkategorier de er godkjente for å kontrollere

Vedtak 2011/394/EU endrer også oppføringene over de sentrale, regionale og lokale veterinærenhetene i medlemsstatene i TRACES (Trade Control and Expert System) som fremgår av vedtak 2009/821/EF vedlegg II. De veterinære enhetene er utpekt til å tilrettelegge for og bruke TRACES, en internettbasert database som brukes til utveksling av informasjon mellom medlemsstatenes veterinærmyndigheter og næringsaktører i forbindelse med samhandel og import av animalske produkter og levende dyr. Vedlegg II er endret for oppføringene av veterinærenhetene for landene Tyskland, Irland, Frankrike og Østerrike.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk. Informasjon om endringer som følge av rettsakten er sendt til tilsynsavdelingen i Mattilsynet for videreformidling til de norske veterinære grensekontrollstasjonene. De veterinære grensekontrollstasjonene i Norge godkjennes av ESA (EFTAs overvåkningsorgan) og fremgår av en egen liste. Listen publiseres her: http://ec.europa.eu/food/animal/bips/approved_bips_en.htm.

Rettsakten får ingen økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings-

og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32009R1099 Rådsforordning (EF) nr. 1099/2009 av 24. september 2009 om vern av dyr ved avliving (vedlegg I kap I FKD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omfatter vern av produksjonsdyr herunder fisk i forbindelse med avliving. Rettsakten, som er en forordning, vil erstatte rådsdirektiv 93/119/EF som omhandler vern av dyr i forbindelse med avliving ved slakting. Deler av direktivets vedlegg A og C er ført videre med status som forordning. I og med at forordningen omfatter vern av dyr ved avliving både i og utenfor slakterier, er den mer omfattende enn rådsdirektiv 93/119/EF.

Fisk i oppdrett er omfattet, men inntil EFSA har vurdert tilgjengelige vitenskapelige data, gjelder kun hovedprinsippet om at ved all avliving skal dyr spares for enhver unødvendig smerte, stress og lidelse i forbindelse med avliving og tilhørende håndtering. Forordningen gjør unntak for:

- Avliving av sjuke eller skadde dyr, når det er nødvendig og kvalifisert personell ikke er tilgjengelig. Under slike omstendigheter skal dyrene likevel avlives slik at de i størst mulig grad unngår unødige lidelser
- Avliving av dyr i nødssituasjoner der det er fare for menneskers liv og helse
- Avliving ved jakt og fritidsfiske
- Slakting utenfor slakterier av fjørfe, hare og kanin av eier til eget privat konsum
- Avliving i forbindelse med kulturelle tradisjoner og sportsbegivenheter, der hensynet til dyrevern avviker sterkt fra den kulturelle aktiviteten

Definisjoner.

Det er kommet en del nye definisjoner, blant annet:

- Avliving: enhver planlagt prosess som fører til døden for dyret
- Slakting: avliving av dyr ment for humant konsum
- Nedslakting: gjennomføre avliving av dyr ut fra folkehelse-, dyrehelse- eller miljøhensyn under anvisning av vedkommende myndighet

Medlemsstatenes og aktørenes ansvar.

Artikkel 3 inneholder bestemmelser om at driftsansvarlig skal ha arbeidsrutiner og gjennomføre tiltak som sikrer at dyr slipper enhver unødig smerte, stress og lidelse i forbindelse med avliving og tilhørende håndtering. Det innebærer at dyrene skal ha forsvarlig oppstalling før slakting. Utstyr som brukes til avliving og håndtering i den forbindelse skal være utformet, vedlikeholdt og brukt slik at dyrene ikke blir utsatt for unødige plager og lidelser. Dyr som avlives, skal alltid bedøves, og deretter skal rask avliving skje så snart som mulig. Det skal utarbeides standardprosedyrer for slakting, og prosedyrene skal følges. I prosedyrene skal utstyrleverandørenes brukerveiledning inngå. driftsansvarlig skal sørge for at de personer som foretar avliving og håndtering av dyr i forbindelse med avliving, har nødvendig kompetanse og sertifikat som viser dette. Ved avliving av pelsdyr skal det også være en person til stede som har kompetansesertifikat for avliving av slike dyr. Ved bruk av ulike former for utstyr til bedøvelse skal det brukes måleinstrumenter som viser at bedøvelsen foregår i samsvar med utstyrproduzentens anvisning. Utstyr som brukes, skal vedlikeholdes og følges opp av personer som har nødvendig kunnskap.

For slakting av produksjonsdyr til privat forbruk er det kun forordningens hovedregler angående dyrevelferd som blir gjort gjeldene. Det skal oppfordres til utvikling av gode prosedyrer for forsvarlig slakting. Øvrige bestemmelser for slakteriet.

Innredning og konstruksjon samt utstyr til bruk i slakteriet skal være i overensstemmelse med forordningen. På forlangende fra vedkommende myndighet skal slakteriet kunne legge fram oversikt over maksimum slaktekapasitet og oppstillingskapasitet.

Håndtering og bevegelseshindring av dyr.

Det skal foreligge en brukermanual for håndtering av dyr, og avliving skal foregå i samsvar med forordningens bestemmelser.

Det er forbudt:

- Å heise opp dyr som er ved bevissthet (gjelder ikke ved elektrisk bedøving av fjørfe)
- Å låse/binde dyrenes føtter (gjelder ikke ved elektrisk bedøving av fjørfe)
- Å skade ryggmargen med puntilla-hammer eller dolk
- Å bruke strøm til å immobilisere dyr som er ved bevissthet.

Dokumentasjon av prosedyrer.

Slakteriet skal sørge for dokumentasjon som bekrefter at prosedyrene blir fulgt ved avliving av dyr. I bedømmelsen av dette skal det legges fram kriterier som bekrefter at avlivingsprosessen er tilfredsstillende i forhold til bestemmelsene. Dyrevelferdansvarlig person.

Ved slakterier hvor det slaktes mer enn 1.000 storfeenheter eller 150.000 fjørfe pr år, skal driftsansvarlig oppnevne en person til å påse at krav om dyrevelferd er i samsvar med forordningens bestemmelser. Den oppnevnte personen rapporterer direkte til driftsansvarlig. Ansvarsområdet for dyrevelferdspersonen skal gå fram av standardprosedyrer for slakting, og vedkommende skal dokumentere tiltak som gjøres for å bedre dyrevelferden. Dyrevelferdspersonen skal ha gjennomgått opplæring i overensstemmelse med forordningens krav og inneha sertifikat for dette.

Nedslakting og nødavliving

Vedkommende myndighet som har ansvar for nedslakting, skal utarbeide en tiltaksplan som sikrer at forordningens bestemmelser blir overholdt før gjennomføring av nedslaktingen begynner. Vedkommende myndighet skal sørge for at tiltaksplanen følges, og forsikre seg om at dyrevelferden ivaretas på best mulig måte.

Under hensyn til human helse og/eller begrensning av særlig smittsom dyresjukdom kan vedkommende myndighet i forbindelse med nedslaktingen vedta avvik fra en eller flere av forordningens bestemmelser.

Vedkommende myndighet skal hvert år innen 30. juni rapportere om nedslakting til kommisjonen. I tilfelle dyr må avlives i nødstilfelle, skal eier sørge for at dette blir gjennomført så snart som mulig.

Vitenskapelig bistand til vedkommende myndighet.

Hver medlemsstat skal sikre at tilstrekkelig uavhengig vitenskapelig bistand er tilgjengelig for å bidra med:

- Vitenskapelig og teknisk ekspertise for godkjenning av slakterier og utvikling av bedøvelsesmetoder
- Vitenskapelige uttalelser i forbindelse med bruk av utstyr
- Vitenskapelige uttalelser i forbindelse med utvikling av gode arbeidsmetoder og -rutiner
- Tilrådninger for tilsynet

Medlemsstatene skal sørge for å meddele informasjon om teknologi og forskning på dette området via Internett.

Kompetansesertifikat.

Medlemsstatene skal utpeke vedkommende myndighet til å være ansvarlig for :

- At opplæringskurs er tilgjengelig for de som avliver dyr og håndterer dyrene i den forbindelse
 - Utgivelse av sertifikater til de som har gjennomgått kurs og bestått avsluttende prøve for de dyrearter som er aktuelle
 - Godkjenning av opplæringsprogrammer/kurs som sikrer at forordningens krav kommer med
- Vedkommende myndighet kan delegere oppgaven med avsluttende prøve og utstedelse av kompetansesertifikat til annen institusjon eller organisasjon som:
- Har ekspertise på området og teknisk mulighet til gjennomføringen
 - Er uavhengig og fri for interessekonflikter med hensyn til utstedelse av sertifikater

Vedkommende myndighet kan også delegere organiseringen av opplæringskurs til en separat enhet eller organisasjon som har ekspertise, bemanning og teknisk mulighet til å gjennomføre dette. Kompetansesertifikatene skal kunne gjenkjennes (gjelde) i alle medlemsland i EU og land som er tilknyttet EØS-avtalen. En forutsetning for å få kompetansesertifikat er at vedkommende ikke har overtrådt dyrevelferdsbestemmelser de siste 3 år. Medlemsstatene kan godkjenne tilsvarende kvalifikasjoner ervervet på annen måte enn i kurs omtalt foran i dette notatet.

Manglende oppfølging av forordningen.

Ved manglende oppfølging i slakteriet kan vedkommende myndighet:

- Kreve nedsatt slaktehastighet eller stans i slaktingen
- Kreve at bedriften setter inn hyppigere sjekking på at bestemmelsene overholdes
- Trekke tilbake kompetansesertifikater

Utfyllende nasjonale bestemmelser.

Forordningen skal ikke være til hinder for at nasjonale bestemmelser kan opprettholdes for å verne dyrene bedre enn det forordningen krever.

Kommisjonen skal ha melding om dette og videreføre informasjonen til de andre medlemslandene.

Medlemslandene kan forby rituell slakting uten bedøvelse eller innføre strengere bestemmelser for:

- Avliving av dyr utenfor slakterier
- Avliving ved oppdrett av vilt (f.eks hjorteoppdrett)
- Avliving ved rituell slakting for de land som tillater dette

Medlemslandene skal, når det foreligger, implementere ny vitenskapelig kunnskap for å bedre dyrevelferden i forbindelse med avliving/slakting.

Strengere nasjonale bestemmelser skal ikke være til hinder for innførsel av produkter fra andre medlemsland som ikke har like strenge nasjonale bestemmelser.

Medlemslandene kan opprettholde eller innføre utfyllende nasjonale bestemmelser om dyrevelferd for avliving av fisk. Kommisjonen skal ha melding om dette.

Vedlegg til forordningen.

I vedlegg I i forordningen er det en omfattende liste om aktuelle metoder for bedøving av dyr i forbindelse med avliving og spesifikasjoner i den forbindelse.

Merknader

Rettsakten krever endring i følgende forskrifter:

- Forskrift 28. august 1995 nr. 775 om dyrevern i slakterier
- Forskrift 12. desember 2001 nr 1494 om hold av høns og kalkun
- Forskrift 2. juni 2005 om velferd for hest
- Forskrift 18. februar 2005 om velferd for småfe
- Forskrift 20. september 1998 om hold av pelsdyr

Bestemmelsene om avliving av fisk i forskrift 17. juni 2008 nr. 622 om drift av akvakulturanlegg § 34, og forskrift 30. oktober 2006 om slakterier og tilvirkingsanlegg for akvakulturdyr § 15, blir videreført. Forskrift 30. juli 2008 om bruk av krumkniv blir videreført.

Det vil bli vurdert om det skal utarbeides en egen forskrift om avliving av produksjonsdyr utenom slakterier, eller om dette fortsatt skal reguleres i hold-/velferdsforskriftene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljødepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32011R0420 Kommisjonsforordning (EU) nr. 420/2011 av 29. april 2011 som endrer forordning (EF) nr. 1881/2006 som fastsetter grenseverdier for visse forurensende stoffer i mat (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten er en endring av forordning (EF) nr. 1881/2006 som inneholder grenseverdier for visse forurensende stoffer i mat. Forordning (EU) nr. 420/2011 er først og fremst en presisering av at grenseverdien for kadmium i skalldyr kun gjelder bein, klør (appendages) og hale (abdomen). For krabber er det kun bein og klør som omfattes. For at regelverket skal være konsekvent, gjøres denne presiseringen også for andre stoffer med grenseverdi for skalldyr. Stoffene er bly, kvikksølv, dioksiner og PCB samt benzo(a)pyren. Det gjøres ingen endringer i selve grenseverdiene for skalldyr. Noen skjell, som f.eks. østers, kan akkumulere kadmium på samme måte som tang. Det er allerede etablert en grenseverdi for kadmium i kosttilskudd av tørket tang på 3,0 mg/kg, og kosttilskudd basert på tørket skjell inkluderes nå i denne kategorien. Bladkålvækster behandles på samme måte som andre bladgrønnsaker og får en noe høyere grenseverdi for kadmium enn frukt og grønnsaker generelt (hhv. 0,20 mg/kg og 0,05 mg/kg). Videre unntas tang fra de generelle grenseverdiene for bly og kadmium i frukt og grønnsaker. Det er behov for flere forekomstdata før det kan fastsettes nye grenseverdier for disse tungmetallene i tang. Endringsforordningen inneholder også oppdateringer, bl.a. henvisninger om anbefalinger om overvåking samt andre mindre endringer av hensyn til konsistens med annet regelverk, først og fremst definisjoner av grønnsaker. Data fra medlemslandene i EU viser at skallinnmaten i krabber kan inneholde forholdsvis store mengder kadmium. I endringsforordningen vises det til et notat Kommisjonen har publisert på sine nettsider. Notatet inneholder informasjon om at konsumenter av brunkjøtt kan få i seg mye kadmium, og Kommisjonen oppfordrer medlemslandene til å gjennomføre nasjonale tiltak, først og fremst i form av kostholdsråd for denne typen mat.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 27. september 2002 nr. 1028 om visse forurensende stoffer i næringsmidler. Hovedrettsakten, som rettsakten endrer, er allerede innlemmet i EØS-avtalen.

Rettsakten medfører i utgangspunktet ingen administrative eller økonomiske konsekvenser for myndighetene. Ved måling av kadmium i krabber har norske myndigheter også tidligere skilt mellom brunmat (skallmat) og ben og klør. Men det er på det rene at Norge har et mangelfullt datagrunnlag på dette området. Mattilsynet har satt av midler til omfattende undersøkelser av kadmiumnivåene i norske krabber. Rettsakten i seg selv forventes heller ikke å få noen økonomiske konsekvenser for næringen. Det er mulig at produsenter av mel/pulver fra fiskeprodukter lettere kan ta i bruk restråstoffet fra håndpillete reker som følge av regelverksendringen, noe som er en økonomisk fordel. Tang er ikke en del av rettsakten, men Norge kan vurdere å skaffe til veie norske data for tungmetaller i tang før neste aktuelle revisjon av 1881/2006.

Negative økonomiske konsekvenser kan eventuelt komme som følge av endrete kostholdsråd for skallmat fra krabbe. Reviderte kostholdsråd kan først utarbeides når det foreligger flere data og en nasjonal risikovurdering. Mattilsynet har bestilt en risikovurdering fra Vitenskapskomiteen for mattrygghet (VKM).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og

handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0835 Kommisjonsforordning (EU) nr. 835/2011 av 19. august 2011 som endrer den delen av forordning (EF) nr. 1881/2006 som gjelder grenseverdier for polysykliske aromatiske hydrokarboner i mat (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten er en endring av forordning (EF) nr. 1881/2006 som inneholder grenseverdier for visse forurensende stoffer i mat. Forordning (EU) nr. 835/2011 endrer etablerte og innfører nye grenseverdier for polysykliske aromatiske hydrokarboner (PAH) i ulike næringsmidler. PAH har fram til nå vært regulert ved indikatorstoffet benzo(a)pyren (BaP). EFSA har konkludert med at BaP alene ikke gir et tilfredsstillende bilde av den totale PAH-belastningen i en matvare. Derfor foreligger de nye grenseverdiene som en totalsum av de fire kreftfremkallende PAH-forbindelsene benzo(a)pyren, chrysen, benzo(a)anthracen og benzo(b)fluoranthene. Av kontinuitetshensyn vil regelverket inntil videre også ha grenseverdier for BaP alene. Flere av matvarekategoriene - som kakaobønner og røkte fiske- og kjøttprodukter - har grenseverdier som skal reduseres trinnsvis. Datagjennomgangen under arbeidet med å revidere regelverket har vist at flere næringsmiddelgrupper har et lavere bakgrunnsnivå enn tidligere antatt og følgelig fått redusert grenseverdiene for BaP. Dette gjelder f.eks. for skjell. Data viser også at grenseverdiene for røkt kjøtt og fisk er oppnåelige, men produsentene har fått ekstra tid til å justere røyketeknologien de benytter. Røkt brisling har fått høyere grenseverdier enn annen røkt fisk. Grillet kjøtt er nå inkludert i regelverket, men med en mindre streng verdi enn for røkt. At grillet kjøtt er inkludert, kan få konsekvenser for enkelte hamburgerkjeder/restauranter som benytter en teknologi som gir høye nivåer PAH i produktene. De nye grenseverdiene skal gjelde fra 1. september 2012 med unntak av verdien for kakaobønner som trer i kraft 1. april 2013.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 27. september 2002 nr. 1028 om visse forurensende stoffer i næringsmidler. Hovedrettsakten, som rettsakten endrer, er allerede innlemmet i EØS-avtalen.

Rettsakten medfører i utgangspunktet ingen administrative eller økonomiske konsekvenser for myndighetene, selv om etableringen av grenseverdier for flere matvarer enn tidligere gjør at Mattilsynet får et mer omfattende tilsynsansvar. Laboratoriene må tilpasse seg at grenseverdiene nå også foreligger som en sum av fire forbindelser, men disse forbindelsene inngår i de aller fleste standardanalyser av PAH i dag. Enkelte produsenter av røkt fisk og kjøtt må sannsynligvis justere sin røyketeknologi. Grillet kjøtt er nå omfattet av regelverket, noe som kan få konsekvenser for enkelte hamburgerkjeder/restauranter som benytter en teknologi som gir høye nivåer PAH i produktene. De nasjonale kostholdsradene for PAH i skjell som nylig er gjennomgått på nytt av vitenskapskomiteen for mattrygghet, bygger på samme nivåer som de nye grenseverdiene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0836 Kommisjonsforordning (EU) nr. 836/2011 av 19. august 2011 som endrer forordning (EF) nr. 333/2007 om metoder for prøvetaking og analyse ved offentlig kontroll av nivåer av bly, kadmium, kvikksølv, uorganisk tinn, 3-MCPD og benzo(a)pyren i næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten er en endring av forordning (EF) nr. 333/2007 som angir metoder for prøvetaking og analyse av stoffene bly, kadmium, kvikksølv, uorganisk tinn, 3-MCPD og benz(a)pyren i næringsmidler. Forordning (EU) nr. 835/2011 endrer etablerte og innfører nye grenseverdier

for polysykliske aromatiske hydrokarboner (PAH) i ulike næringsmidler. PAH har fram til nå vært regulert ved indikatorstoffet benzo(a)pyren (BaP). EFSA har konkludert med at BaP alene ikke gir et tilfredsstillende bilde av den totale PAH-belastningen i en matvare. Derfor foreligger de nye grenseverdiene som en totalsum av de fire kreftframkallende PAH-forbindelsene benzo(a)pyren, chrysen, benzo(a)anthracen og benzo(b)fluoranthene. Dette fører til at regelverket som omhandler prøvetaking og analyse må tilpasses den nye måten å uttrykke PAH-forurensning i mat på. Det må etableres analysekriterier også for de tre andre PAH-forbindelsene. I tillegg inneholder forordningen endringer som gjør det lettere å gjøre tilpasninger i de tilfellene der kravene til dagens prøvetaking av partier av næringsmidler åpenbart er upraktiske eller fører til en uforholdsmessig stor økonomisk belastning. Forutsetningen for å foreta tilpasninger er at prøveuttaket fortsatt er representativt for varepartiet og at prosedyren som følges dokumenteres. Rettsakten gir også mer detaljerte krav til hva prøver for PAH-analyser kan oppbevares i. Bokser av plast er ikke egnet til dette formålet. Forordningen skal gjelde fra 1. september 2012.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 27. september 2002 nr. 1028 om visse forurensende stoffer i næringsmidler. Hovedrettsakten, som rettsakten endrer, er allerede innlemmet i EØS-avtalen.

Rettsakten medfører ingen administrative eller økonomiske konsekvenser for myndighetene i seg selv, det er det eventuelt selve etableringen av grenseverdier for flere PAH-forbindelser som gjør. Laboratorier må tilpasse seg analysekriteriene for de tre nye forbindelsene, men disse inngår i de aller fleste standardanalyser av PAH i dag. Mulighetene for tilpasninger ved prøvetaking kan være en økonomisk fordel for næringen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0844 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 844/2011 som godkjenner pre-eksport kontroll utført av Canada på hvete og hvetemel med hensyn til innhold av okratoksin A (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner Canadas pre-eksport kontroll av hvete og hvetemel til EU. Godkjenningen er gitt fordi EU har sett at mat eller fôr eksportert fra denne tredjestaten har vært underlagt de samme krav eller tilsvarende krav i regelverket som det EU har. EU vil med denne rettsakten redusere kravene til fysisk kontroll og prøvetaking av de aktuelle varene fra Canada når de ankommer EU. Dokumentkontroll vil bli foretatt ved ankomst til EU som før. For å få en slik pre-eksport godkjenning må hvert enkelt parti følges av et sertifikat (vedlegg til forordningen) samt analyseresultater for okratoksin A og være attestert av offentlig myndighet i Canada (Canadian Grain Commission).

Merknader

Mattilsynet kan ikke se at forordningen vil få noen praktisk betydning i Norge. Kanadisk hvete er i utgangspunktet ikke noe vi har vurdert som et risikoprodukt med spesielt behov for oppfølging. Siden Europakommisjonen nå ser ut til å velge forordning som type rettsakt for en slik godkjenning (og ikke vedtak som for peanøttene fra USA), vil den likevel medføre behov for regelverksendring. Utover arbeidet med selve regelverksendringen, antas ikke rettsakten å ha administrative og økonomiske konsekvenser. Det er etter Mattilsynets vurdering åpenbart unødvendig å sende forordningen på høring. Forskriften vil i ikke medføre noen materielle endringer i Mattilsynets importkontroll.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet,

Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0978 Kommisjonsforordning (EU) nr. 978/2011 av 3. oktober 2011 om endring av vedlegg II og III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 396/2005 når det gjelder maksimum grenseverdier for rester av acetaminprid, bifenyl, kaptan, klorantraniliprol, cyflufenamid, cymoksanil, diklorprop-P, difenikonazol, dimetomorf, ditiokarbamater, epoksikonazol, flutriafol, fluxapyroxad, isopyrazam, propamokarb, pyraklostrobin, pyrimetanil og spirotetramat i eller på visse produkter (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer maksimum grenseverdier (MRL) for rester av acetaminprid, bifenyl, kaptan, klorantraniliprol, cyflufenamid, cymoksanil, diklorprop-P, difenikonazol, dimetomorf, ditiokarbamater, epoksikonazol, flutriafol, fluxapyroxad, isopyrazam, propamokarb, pyraklostrobin, pyrimetanil og spirotetramat i eller på visse produkter.

MRL for rester av bifenyl, kaptan, cyflufenamid, cymoksanil, diklorprop-P, difenikonazol, dimetomorf, ditiokarbamater, epoksikonazol, propamokarb, pyraklostrobin, pyrimetanil og spirotetramat er endret fordi plantevernmidlene har blitt søkt om bruk til nye kulturer.

MRL for rester av acetaminprid, klorantraniliprol, flutriafol, fluxapyroxad, isopyrazam i visse produkter er endret for å unngå handelshindringer med flere land. Stoffene acetaminprid og flutriafol er i forhold til USA, klorantraniliprol i forhold til Brasil, Sør-Afrika og USA, fluxapyroxad i forhold til USA, Canada og Brasil og isopyrazam i forhold til Sentral Amerika.

De nye grenseverdiene er vurdert, risikohåndterte og vedtatt av Standing Committee of the Food Chain and Animal Health, Section Pesticide Residues (SCFCAH-PR). De er basert på European Food Safety Authority (EFSA) sine saklige begrunnelser ("reasoned opinions") og annen relevant informasjon.

Merknader

Rettsakten krever endring i norsk forskrift 18. august 2009 nr. 1117 om rester av plantevernmidler i næringsmidler og fôrvarer.

Rettsakten kan føre til økninger i analyser av rester av plantevernmidler i mat og fôr. Dette har betydning spesielt for næringen og det offentlige kontrollapparatet. I tillegg vil endringer i MRLer kunne påvirke antall positive analyseprøver. Det vil si at når MRL øker, vil dette kunne føre til færre påviste positive analyseprøver. Når MRL reduseres, vil dette kunne føre til flere positive analyseprøver. Endringer i antall positive analyseprøver kan derfor kunne påvirke det administrative arbeidet som Mattilsynet har ved overskridelser av MRLer.

Imidlertid anser Mattilsynet at endringene er minimale og at rettsakten; ikke får vesentlige økonomiske konsekvenser for hverken næringen eller Mattilsynet. ikke får vesentlige administrative konsekvenser for Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel XIII Legemidler

32009R0470 Forordning (EF) nr. 470/2009 av 6. mai 2009 om fellesskapsprosedyrer for fastsettelse av grenseverdier for restkonsentrasjoner av farmakologisk virksomme stoffer i næringsmidler av animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningens artikkel 16 innebærer et forbud som er rettet mot veterinærer, fiskehelsebiologer og andre som bruker legemidler til matproduserende dyr. Forbudet betyr at slik legemiddelbruk bare kan skje dersom det farmakologisk aktive stoffet i legemidlet har permanent eller midlertidig grenseverdi, eller ikke behøver noen grenseverdi, jf. artikkel 14 nummer 2. Dette gjaldt også i forordning (EØF) nr. 2377/90, som nå er opphevet i EU. Ifølge artikkel 22 skal en medlemsstat ikke kunne forby import eller omsetning av animalske næringsmidler på bakgrunn av forhold knyttet til grenseverdier for legemiddelrester, dersom grenseverdiene er i samsvar med forordningen. Dette gjaldt også i den gamle forordningen. Ellers regulerer forordningen hovedsakelig hvordan saker om grenseverdier for legemiddelrester skal behandles i EU. De nye prosedyrene erstatter prosedyrene som var fastsatt i forordning (EØF) nr. 2377/90. Formålet med den nye forordningen er fortsatt å hindre at forbrukerne får i seg helsefarlige legemiddelrester gjennom maten. De nye prosedyrene skal imidlertid ivareta dette uten at utvalget av legemidler til dyr blir for dårlig. I tillegg skal forordningen bidra til forenkling av regelverket.

Prosedyrene etter forordning (EF) nr. 470/2009 kan sammenfattes slik: Saken innledes på en av følgende måter: en søknad fra et legemiddelfirma, en anmodning fra Kommisjonen, en anmodning fra en medlemsstat, en anmodning fra en organisasjon eller en enkeltperson, eller en avgjørelse fra FN-organet Codex Alimentarius om fastsettelse av grenseverdi. European Medicines Agency (EMA) mottar og vurderer søknaden eller anmodningen. Avgjørelser fra Codex skal ikke vurderes av EMA. EMA avgir en uttalelse som omfatter eventuell anbefaling om utvidet anvendelse av fastsatte grenseverdier (ekstrapolering), en vitenskapelig risikovurdering og en anbefaling om risikohåndtering på bakgrunn av en helhetlig vurdering. Kommisjonen mottar uttalelsen fra EMA eller avgjørelsen fra Codex og klassifiserer stoffet. Kommisjonens klassifisering skjer i form av forordning som utvider eller på annen måte endrer vedlegget til forordning (EF) nr. 37/2010 om klassifisering av farmakologisk aktive stoffer. Vedlegget er en dynamisk liste over disse stoffene. De viktigste endringene i de nye prosedyrene er:

- Grenseverdier fastsatt i Codex Alimentarius skal innføres i EU uten nærmere vurdering, jf. artikkel 14 nummer 3 bokstav b
- Vilkårene er at EU ikke har hatt innvendinger mot fastsettelsen i Codex og at det vitenskapelige grunnlaget for fastsettelsen har vært tilgjengelig for EU-delegasjonen før fastsettelsen.
- Stoffet kan også bli vurdert etter anmodning fra Kommisjonen, medlemsstater, organisasjoner og enkeltpersoner, jf. artikkel 9. Vilkårene for vurdering etter anmodning fra Kommisjonen eller en medlemsstat er at stoffet er godkjent i et tredjeland eller at det skal brukes etter unntaksbestemmelsene i direktiv 2001/82/EF artikkel 11 ("kaskade"-reglene). Vilkåret for vurdering etter anmodning fra en organisasjon eller en enkeltperson er at stoffet skal brukes etter "kaskade"-reglene.
- Kommisjonen kan fastsette nivåer for når tiltak skal settes i verk overfor rester av stoffer som ikke er klassifisert som tillatt etter artikkel 14. jf. artikkel 18. Dette kan skje dersom det er nødvendig med slike tiltak for å sikre kontrollen av animalske næringsmidler etter forordning (EF) nr. 882/2004 (kontrollforordningen).

Merknader

Gjeldende forskrift er forskrift 10. oktober 1996 nr. 977 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Gjennomføring av forordningen vil kreve endringer i det norske regelverket. Det tas sikte på å oppheve forskriften fra 1996 og gjennomføre den nye forordningen i en ny forskrift. Gjennomføring av forordningen vil ikke ha noen økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Animalia, Norges veterinærhøgskole og Veterinærinstituttet. Mattilsynet har ikke mottatt merknader til rettsakten.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne- og likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010R0037 Kommisjonsforordning (EU) nr. 37/2010 av 22. desember 2009 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering etter grenseverdier for rester i næringsmidler av animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen er en samling og omstrukturering av gjeldende forordninger om grenseverdier for rester av farmakologiske virkestoffer. Den er knyttet til og skal fungere som et vedlegg til forordning (EU) nr. 470/2009 om nye prosedyrer for fastsettelse av slike grenseverdier.

Stoffene klassifiseres enklere enn etter det gamle systemet som var basert på forordning (EØF) nr. 2377/90 og dens fire vedlegg; vedlegg I for stoffer med fastsatt grenseverdi, vedlegg II for stoffer som ikke behøver grenseverdi, vedlegg III for stoffer med midlertidig grenseverdi og vedlegg IV for stoffer som ikke har fått fastsatt grenseverdi fordi de er helsefarlige uansett restmengden.

Den nye klassifiseringen framgår av vedlegget til den nye forordningen, og er todelt:

- 1. Tabell 1 - Tillatte stoffer (tidligere vedlegg I, II og III)
- 2. Tabell 2 - Forbudte stoffer (tidligere vedlegg IV)

Hvert enkelt stoff i tabell 1 er nærmere klassifisert og regulert etter følgende kriterier:

- Restmarkør; mer presise angivelser av hvilke stoffer man ser etter for å påvise rester,
- Dyreart; hvilke dyr klassifiseringen gjelder; stoffet kan ikke brukes på dyrearter som ikke er nevnt,
- MRL eller maksimal grenseverdi; utmålt i milligram per kilogram vev,
- Målvev; hvilke vevstyper og organer som grenseverdiene er knyttet til,
- Andre bestemmelser; for eksempel særskilte unntak for visse næringsmidler og krav om hvordan stoffet tilføres dyret,
- Terapeutisk klassifisering; hvilken farmakologisk gruppe stoffet tilhører. Listen vil endres og utvikles etter hvert som Kommisjonen foretar nye klassifiseringer. De nye klassifiseringene vil bli fastsatt i form av forordninger som må fastsettes som norsk forskrift etter EØS-avtalen.

Merknader

Gjeldende forskrift er forskrift 10. oktober 1996 nr. 977 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Gjennomføring av forordningen vil kreve endringer i det norske regelverket. Det tas sikte på å oppheve forskriften fra 1996 og gjennomføre den nye forordningen i en ny forskrift. Gjennomføringen av forordningen vil ikke ha noen økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Animalia, Norges veterinærhøgskole og Veterinærinstituttet. Mattilsynet har ikke mottatt merknader til rettsakten.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne- og likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0890 Kommisjonsforordning (EU) nr. 890/2010 av 8. oktober 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering etter maksimale grenseverdier for rester i næringsmidler fra dyr for stoffet derquantel (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 890/2010 gjelder antiparasittmidlet derquantel. Ifølge forordningen har Kommisjonen tillatt bruk av derquantel på småfe med grenseverdier på 2 mikrogram per kilogram ($\mu\text{g}/\text{kg}$) for muskler, 40 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for fett, 20 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for lever og 5 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for nyrer. Stoffet er ikke tillatt brukt på dyr som produserer melk til humant konsum.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EU) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært på høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 890/2010 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften. Rettsakten fører til et bedre utvalg av legemidler til matproduserende dyr.

Ved å åpne for bruk av legemidler med derquantel kan rettsakten føre til bedre helse og velferd for småfe. Rettsakten har ingen konsekvenser for Mattilsynets arbeid og heller ingen vesentlige økonomiske konsekvenser for næringa.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening, Norges veterinærhøgskole, TINE og Kjøtt- og fjørfebransjens landsforbund. Mattilsynet har ikke mottatt innvendinger mot rettsakten fra høringsinstansene.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0914 Kommisjonsforordning (EU) nr. 914/2010 av 12. oktober 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering etter maksimale grenseverdier for rester i næringsmidler fra dyr for stoffet natriumsalisylat (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 914/2010 omhandler det betennelsesdempende stoffet natriumsalisylat. Natriumsalisylat er inkludert i tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 som tillatt til oral bruk på storfe og svin uten grenseverdi, unntatt dyr som produserer melk til humant konsum. Stoffet er også inkludert som tillatt til lokal bruk på alle matproduserende dyr uten grenseverdi, unntatt fisk. Ifølge forordning (EU) nr. 914/2010 skal natriumsalisylat også være tillatt til oral bruk på kalkun med grenseverdier på 400 mikrogram per kilogram ($\mu\text{g}/\text{kg}$) for muskler, 2500 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for hud og fett, 200 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for lever og 150 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for nyrer.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Denne forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EU) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært på høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 914/2010 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften. Rettsakten fører til et bedre utvalg av legemidler til matproduserende dyr.

Ved å åpne for bruk av legemidler med natriumsalisylat kan rettsakten føre til bedre helse og velferd for kalkun. Rettsakten har ingen konsekvenser for Mattilsynets arbeid og heller ingen vesentlige økonomiske konsekvenser for næringa.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening, Norges veterinærhøgskole, TINE og Kjøtt- og fjørfebransjens landsforbund. Mattilsynet har ikke mottatt innvendinger mot rettsakten fra høringsinstansene.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010R0758 Kommisjonsforordning nr. 758/2010 av 24. august 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering med hensyn på maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet valnemulin (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 758/2010 omhandler antibiotikumet valnemulin. Stoffet er per i dag oppført i tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 som tillatt brukt på svin med grenseverdier (MRL) for muskel, lever og nyre. Det er imidlertid ikke tillatt brukt til storfe som produserer melk til human konsum. Committee for Medicinal Products for Veterinary Use (CVMP) har vurdert en søknad om å utvide bruken av valnemulin til også å omfatte kanin. Komiteen anbefalte fastsettelse av grenseverdier for muskel, lever og nyre, noe som nå har blitt fastsatt i forordningen: 50 mikrogram per kilogram ($\mu\text{g}/\text{kg}$) for muskel, 500 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for lever og 100 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for nyre.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EU) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært på høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 758/2010 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften. Rettsakten fører til bedre utvalg av legemidler til matproduserende dyr.

Ved å åpne for bruk av legemidler med valnemulin kan rettsakten føre til bedre helse og velferd for kanin. Rettsakten har ingen konsekvenser for Mattilsynets arbeid og heller ingen vesentlige økonomiske konsekvenser for næringa.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening, Norges veterinærhøgskole, TINE og Kjøtt- og fjørfebransjens landsforbund. Mattilsynet har ikke mottatt innvendinger mot rettsakten fra høringsinstansene.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010R0759 Kommisjonsforordning nr. 759/2010 av 24. august 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering med hensyn på maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet tildipirosin (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 759/2010 omhandler tildipirosin som er et antibakterielt stoff i gruppen makrolider. Etter å ha vurdert en søknad om etablering av grenseverdier (MRL) for stoffet har Committee for Medicinal Products for Veterinary Use (CVMP) nå foreslått etablering av midlertidige grenseverdier for tildipirosin. Dette er tatt til følge og tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 er endret slik at man kan benytte tildipirosin til storfe, geit og svin. Det er ikke tillatt brukt til storfe som produserer melk til human konsum. For storfe og geit er de midlertidige grenseverdiene 400 mikrogram per kilogram ($\mu\text{g}/\text{kg}$) for muskel, 200 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for fett, 2000 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for lever og 3000 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for nyre. Grenseverdien for muskel skal ikke gjelde for injeksjonsstedet, der verdien ikke må overstige 11 500 $\mu\text{g}/\text{kg}$. For svin er de midlertidige grenseverdiene 1200 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for muskel, 800 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for skinn og fett, 5000 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for lever og 10000 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for nyre. Grenseverdien for muskel skal ikke gjelde for injeksjonsstedet, der verdien ikke må overstige 7500 $\mu\text{g}/\text{kg}$. De midlertidige verdiene vil oppheves 1. januar 2012. Etter denne datoen vil verdien være permanent.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EU) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært på høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 890/2010 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften. Rettsaken fører til et bedre utvalg av legemidler til matproduserende dyr.

Ved å åpne for bruk av legemidler med kan rettsaken føre til bedre helse og velferd for storfe, geit og svin. Dette kan bedre dyrevelferden. Rettsaken har ingen konsekvenser for Mattilsynets arbeid og heller ingen vesentlige økonomiske konsekvenser for næringa.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsaken har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening, Norges veterinærhøgskole, TINE og Kjøtt- og fjørfebransjens landsforbund. Mattilsynet har ikke mottatt innvendinger mot rettsaken fra høringsinstansene.

Rettsaken er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsaken EØS-relevant og akseptabel.

32010R0761 Kommisjonsforordning (EU) nr. 761/2010 av 25. august 2010 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering med hensyn på maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet metylprednisolon (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 761/2010 omhandler metylprednisolon som er et betennelsesdempende stoff i gruppen glukokortikoider. Stoffet er per i dag oppført i tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 som tillatt brukt på storfe, med grenseverdier (MRL) for muskel, fett, lever og nyre. Det er imidlertid ikke tillatt brukt til storfe som produserer melk til human konsum. Etter anbefaling fra Committee for Medicinal Products for Veterinary Use (CVMP) er det nå etablert midlertidig grenseverdi for metylprednisolon i storfemelk på 2 mikrogram per kilogram ($\mu\text{g}/\text{kg}$). Forbudet mot bruk til storfe som produserer melk til human konsum, oppheves dermed. Den midlertidige verdien vil oppheves 1. juli 2011. Etter denne datoen vil verdien være permanent.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EU) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært på høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 890/2010 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften. Rettsakten fører til et bedre utvalg av legemidler til matproduserende dyr.

Ved å åpne for bruk av legemidler med metylprednisolon kan rettsakten føre til bedre helse og velferd for melkekyr. Rettsakten har ingen konsekvenser for Mattilsynets arbeid og heller ingen vesentlige økonomiske konsekvenser for næringa.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært på høring hos Statens legemiddelverk, Den norske veterinærforening, Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening, Norges veterinærhøgskole, TINE og Kjøtt- og fjørfebransjens landsforbund. Mattilsynet har ikke mottatt innvendinger mot rettsakten fra høringsinstansene.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0362 Kommisjonsforordning (EU) nr. 362/2011 av 13. april 2011 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres klassifisering når det gjelder maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet monepantel (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 362/2011 omhandler monepantel som er et antiparasittmiddel. Stoffet er i dag oppført i tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 som tillatt brukt til sau og geit, med grenseverdier (MRL) for muskel, fett, lever og nyre. MRL-verdiene for geit er midlertidige og utløp 1. januar 2011. Etter anbefaling fra Committee for Medicinal Products for Veterinary Use (CVMP) vil tidsfristen nå bli forlenget til 1. januar 2012.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EF) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært til høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 362/2011 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften. Rettsakten fører til at monepantel fortsatt tillates brukt på geit til 1. januar 2012.

Ettersom rettsakten kun gjelder en forlengelse av dagens situasjon for bruk av antiparasittmiddelet monepantel til geit, vil den ikke få noen konsekvenser verken for Mattilsynets arbeid eller for næringen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, og likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0363 Kommisjonsforordning (EU) nr. 363/2011 av 13. april 2011 om endring av vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk aktive stoffer og deres

klassifisering når det gjelder maksimale grenseverdier for restmengder av legemidler i næringsmidler fra dyr for stoffet isoeugenol (vedlegg II kap XIII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 363/2011 omhandler stoffet isoeugenol, et sedasjons- og bedøvelsesmiddel til fisk. Etter å ha vurdert en søknad om fastsettelse av grenseverdier (MRL) for isoeugenol i atlantehavslaks og regnbueørret, har Committee for Medicinal Products for Veterinary Use (CVMP) foreslått en grenseverdi for stoffet. Dette er tatt til følge, og i tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2011 er isoeugenol tilføyd med en MRL på 6 mg/kg.

Merknader

Gjeldende regelverk er forskrift 10. oktober 1996 nr. 997 om grenseverdier for rester av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse. Forskriften skal erstattes av en ny forskrift som gjennomfører forordning (EF) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Den nye forskriften har vært på høring og kan vedtas så snart forordningene er tatt inn i EØS-avtalen. Forordning (EU) nr. 363/2011 skal høres og gjennomføres som en endring i den nye forskriften.

Tilgjengelige bedøvelsesmidler og gode anvendelsesmetoder for disse er en forutsetning for kommersielt fiskeoppdrett. Høyt stressnivå hos fisk som følge av nødvendig håndtering kan få negative økonomiske og fiskevelferdsmessige konsekvenser. Denne rettsakten tillater bruk av et stoff som er godt egnet til demping av stress, og som derfor vil være et gunstig alternativ når fisk skal flyttes eller håndteres på annen måte. Rettsakten har ingen nevneverdige økonomiske konsekvenser for næringen og heller ingen konsekvenser for Mattilsynets arbeid.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, og likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel XVI Kosmetikk

32010L0003 Kommisjonsdirektiv 2010/3/EU av 1. februar 2010 om endring av rådsdirektiv 76/768/EØF om kosmetiske produkter for tilpasning av vedleggene III og VI til den tekniske utvikling (vedlegg II kap XVI HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktivet fører stoffet etyllaurylarginat (ELA) inn på vedleggene III og VI i EUs grunddirektiv på kosmetikkområdet, rådsdirektiv 76/768/EØF. Vedlegg III lister stoffer som er tillatt å anvende på visse vilkår. Vedlegg VI er en positivliste for konserveringsmidler. Listen angir de - og bare de - stoffene det er tillatt å anvende på visse vilkår som konserveringsmiddel i kosmetikk og kroppsspleieprodukter. Etter bestemmelsene i vedlegg III er det tillatt å anvende ELA opp til en konsentrasjon på 0,8 % i såper, flassjampoer og deodoranter som ikke er på sprayform. Etter bestemmelsene i vedlegg VI er det tillatt å anvende ELA som konserveringsmiddel opp til en konsentrasjon på 0,4 % i all kosmetikk og alle kroppsspleieprodukter, bortsett fra produkter som appliseres på leppene, produkter til bruk i munnhulen samt sprayprodukter.

Merknader

Direktivet implementeres i generell forskrift 26. oktober 1995 nr. 871 for produksjon, import og frambud med videre av kosmetikk og kroppsspleieprodukter ved at ELA tas inn i forskriftens vedlegg på tilsvarende vilkår som i direktivet.

Administrative konsekvenser: Direktivet medfører bare en relativt sett mindre justering av kosmetikkforskriftens allerede meget omfattende spesifikke stoffregulering. Implementeringen medfører derfor ikke noen administrative konsekvenser verken for norsk næringsliv eller forvaltning.

Økonomiske konsekvenser for norsk næringsliv: Medlemmene av Kosmetikkleverandørenes forening (KLF) står for ca. 70 % av utbudet av kosmetikk i Norge. KLF er medlem av den europeiske bransjeorganisasjonen COLIPA som samarbeider nært med Europakommisjonen ved utarbeidelse av direktiver innen kosmetikkområdet. Bransjen har stor innflytelse på dette arbeidet. COLIPA har ikke hatt innvendinger til reguleringstiltaket i direktiv 2010/3/EU slik det er vedtatt i EU. Det er lagt inn en romslig overgangstid etter COLIPAs ønske. Etter det Mattilsynet kjenner til, kom det ikke innvendinger fra annen industri da Europakommisjonen hørte direktivutkastet. Dette indikerer at tiltaket ikke innebærer noen nevneverdig økonomisk belastning for næringslivet innen EU. Ingen av produktene som berøres av tiltaket, produseres i Norge. Gjennom KLFs medlemskap i COLIPA er også norske næringslivsinteresser ivaretatt. Norsk næringsliv blir dermed ikke nevneverdig berørt økonomisk.

Økonomiske konsekvenser for forvaltningen/tilsynet: Ingen. De nye innskjerpede bestemmelsene som innføres, bør følges opp med kontrolltiltak i det løpende tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32011L0091 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/91/EU av 13. desember 2011 om identifikasjonsmerking av næringsmiddelpartier (vedlegg II kap XII HOD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter et system som gjør det mulig å identifisere hvilket parti et næringsmiddel kommer fra (lotmerking) i tilfeller hvor næringsmidlet kan utgjøre en helsefare eller hvor næringsmidlet er gjenstand for en tvist. Rettsakten er en ren videreføring og kodifisering av direktiv 89/396/EØF og medfører i så måte ingen materielle endringer.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk da den viderefører de materielle bestemmelsene fra direktivet som nå oppheves. Disse bestemmelsene ble gjennomført i forskrift 21. desember 1993 nr. 1384 om identifikasjonsmerking av næringsmiddelpartier. Siden dette utelukkende er en videreføring av et etablert system, medfører rettsakten ingen nye administrative og økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel XXVII Alkoholsterke drikker

32010H0133 Kommissjonsrekommendasjon 2010/133/EU av 2. mars 2010 om reduksjon av etylkarbamatforurensing i alkoholholdige steinfruktdrikker og om overvåking av etylkarbamatnivåene i slike drikker (vedlegg II kap XXVII HOD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder retningslinjer for god produksjonspraksis (Code of Practice) ved framstilling av alkoholholdige drikker basert på steinfrukt. Målet med retningslinjene er å redusere innholdet av etylkarbamat i de ferdige produktene. Samtidig er rettsakten en anbefaling til EUs medlemsland om å undersøke nivåene av etylkarbamat i denne typen produkter i årene 2010, 2011 og 2012.

EFSA publiserte i 2007 en vitenskapelig vurdering av etylkarbamat og hydrogencyanid i ulike faste og flytende næringsmidler. Konklusjonen var at etylkarbamat i alkoholholdige drikker basert på steinfrukt kan utgjøre en helsefare og at nivåene i denne typen produkter bør reduseres. Etylkarbamat er et gentoksisk karsinogen og er klassifisert som sannsynligvis kreftframkallende i mennesker. Rettsakten angir at et nivå på 1 mg/l etylkarbamat er oppnåelig ved anvendelsen av en god produksjonspraksis. Kommisjonen anbefaler å overvåke nivåene av etylkarbamat i tre år framover for å kunne få et svar på om gjennomføringen av denne produksjonspraksisen faktisk fører til lavere nivåer. Etter denne perioden kan det også vurderes om det er et behov for å etablere en faktisk grenseverdi.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Rettsakten medfører heller ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Det er ingen industriell produksjon av alkoholholdige drikker basert på steinfrukt i Norge, og retningslinjene anses derfor som lite aktuelle for norske alkoholprodusenter. Mattilsynet har ikke satt av midler til å analysere denne typen produkter mhp. etylkarbamat.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne- likestillings-, og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32011R0150 Kommisjonsforordning (EU) nr. 150/2011 av 18. februar 2011 som endrer vedlegg III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 853/2004 hva gjelder oppdrettsvilt og viltlevende vilt (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten medfører endring av forordning (EF) nr. 853/2004, vedlegg III avsnitt III ved et nytt punkt 3a, og avsnitt IV kapittel II ved et nytt punkt 4 litra (a).

Punkt 3a – Vedr. oppdrettsvilt

Punktet innebærer at kompetent myndighet kan fravike regler om attest utgitt av tilsynsveterinær eller annen godkjent veterinær vedrørende korrekt avlivning og avblødning av oppdrettsvilt. Det åpnes for at oppdretter eller driftsansvarlig ved næringsmiddelforetak som holder oppdrettsvilt, kan tillates å attestere i en punkt 3(i)-erklæring. Visse vilkår forutsettes imidlertid oppfylt, herunder adekvat kompetansenivå hos driftsansvarlig/utøvende personell slik at dyret ikke påføres unødig lidelse. Til orientering skal tilsynsveterinær eller annen godkjent veterinær fortsatt foreta ante mortem(AM)-undersøkelse og attestere dette, jfr. vedlegg II avsnitt III punkt 3 (j).

Endringsforslaget innebærer at veterinær ikke personlig trenger å overvære avliving og avblødning. Formålet antas bl.a. å være en mer praktisk attesteringsløsning i tilfeller hvor oppdretter eller personell ved næringsmiddelforetak innehar godkjent kompetanse for å avlive dyr. Videre antas det at endringen medfører mer effektiv bruk av tid og ressurser både for næring og kontrollmyndighet. Lovteknisk innebærer endringsforslaget at overgangsbestemmelsen i artikkel 9 og artikkel 16 i forordning (EF) nr. 2076/2005 om oppdrettsvilt av hov- og klovdyr som utgikk 31. desember 2009, gjøres permanent.

Punkt 4 (a) – Vedr. viltlevende vilt

I rettsakten foreslås det at attesten som skal følge avlivet vilt ikke trenger å være festet til selve dyreskrotten. Videre kan ett attestdokument dekke flere dyr, forutsatt at hvert dyr lett kan identifiseres. Dersom flere dyr dekkes av samme attest, må alle skrottene behandles av samme mottaker. Videre fremgår det av rettsakten at ved felling av viltlevende vilt, trenger ikke hode til jakttrofé å følge med indre organer og resten av skrotten med mindre det er mistanke om trikiner. I så tilfelle skal hode og diafragma(mellomgulvet) følge resten av skrotten. Dersom skrotten testes positivt for trikiner, fremgår det at kompetent myndighet likevel kan tillate at hodet kan anvendes til jakttrofé. Dette må gjennomføres ved et godkjent anlegg iht. forordning (EF) nr. 1774/2002 art. 18. Videre skal kompetent myndighet, ved kontroll, påse at utstoppingen skjer på riktig måte. Dette fordi adekvat behandling ved godkjent anlegg skal medføre at eventuelle trikiner dør.

Videre pålegger rettsakten jegere å overholde eventuelle tilleggsbestemmelser fastsatt i landet jakten utføres, særlig med tanke på overvåking av fremmedstoffer i henhold til direktiv 96/23/EC om overvåking av fremmedstoffer i levende dyr og produkter av animalsk opprinnelse.

Merknader

Forslaget antas å ha positive konsekvenser for næringen. Forslaget synes å medføre tidsbesparelse og ressurseffektiviserende virkninger for næring og kontrollmyndigheter.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og

inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011 R 0151 Kommisjonsforordning (EU) nr. 151/2011 av 18. februar 2011 om endring av vedlegg I til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 854/2004 hva gjelder oppdrettsvilt (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer forordning (EF) nr. 854/2004, vedlegg I avsnitt IV kapittel VII punkt 4, tillegg av nytt punkt 5, og nytt helsesertifikat C i kapittel X.

Dokumentet må ses i sammenheng med kommisjonsforordning (EU) nr. 150/2011 som blant annet fastsetter at kompetent myndighet i det enkelte tilfellet kan tillate at oppdretter eller driftsansvarlig for næringsmiddelforetak som holder oppdrettsvilt, på vegne av veterinærtjenesten, attesterer avliving og avblødning.

Nytt punkt 4 fastsetter at sertifikatet i (EF) nr. 854/2004 vedlegg I kapittel X del A skal følge levende dyr som er inspisert ante mortem ved driftsenheten.

Videre fastsetter punkt 4 at sertifikatet i (EF) nr. 854/2004 vedlegg I kapittel X del B skal følge skrotten til de dyr som er inspisert og slaktet ved driftsenheten.

Atter videre fastsetter punkt 4 at nytt sertifikat i (EF) nr. 854/2004 vedlegg I Kapittel X del C skal følge skrotten til de dyr som er inspisert og slaktet ved driftsenheten i henhold til forordning (EU) nr. 853/2004 vedlegg III avsnitt III punkt 3a.

For tilfeller hvor kompetent myndighet tillater oppdretter eller driftsansvarlig ved næringsmiddelforetak å attestere avliving og avblødning, oppstiller endringen en tilføyelse i punkt 5 om at tilsynsveterinær eller annen offentlig godkjent veterinær skal foreta rutinemessig kontroll av at avliving og avblødning gjennomføres på en akseptabel måte. Det er for øvrig ikke behov for at det nye sertifikatet i (EF) nr. 854/2004 vedlegg I kapittel X del C blir undertegnet av offentlig eller annen godkjent veterinær, ettersom dette ikke er påkrevd, jfr. forordning (EF) nr. 853/2004 og endringen av denne i kommisjonsforordning (EU) nr. 150/2011.

Merknader

Endringen antas å ha positive konsekvenser for næringen. Næringsmiddelforetaket slipper å avtale tid med veterinær før avliving skal finne sted, hvilket antas å være tidsbesparende og ressurseffektiverende for næringsmiddelforetak og kontrollmyndighet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R1223 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1223/2011 av 28. november 2011 om endring av forordning (EF) nr. 1688/2005 når det gjelder endring i prøvetaking i flokker som egg har sin opprinnelse i, og mikrobiologisk undersøkelse av disse prøvene og prøver av visse typer kjøtt beregnet for Finland og Sverige (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Saken omhandler endring i prøvetaking i verpehønsflokker og mikrobiologisk undersøkelse av disse prøvene og prøver av visse typer kjøtt beregnet for Finland og Sverige, angitt i forordning (EF) nr. 1688/2005, som angir særlige garantier for salmonella.

For å forenkle og unngå fortsatt dobbeltregulering av prøvetaking, foreslås det i rettsakten en harmonisering av prøvetakingsregler i forordning (EF) nr. 1688/2005, forordning (EF) nr. 2160/2003 og forordning (EU) nr. 517/2011. Prøvetakingsreglene i forordning (EF) nr. 1688/2005 foreslås erstattet av reglene i forordning (EF) nr. 2160/2003 og forordning (EU) nr. 517/2011.

Merknader

Forskriftsendringen vil ikke medføre noen materielle endringer, fordi disse bestemmelsene allerede er tatt inn i det norske salmonellaregelverket. Rettsakten vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for næringen eller Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon og Spesialutvalget for næringsmidler, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalgene fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel II Fôrvarer

32011R0169 Kommisjonsforordning (EU) nr. 169/2011 av 23. februar 2011 om godkjenning av diclazuril som fôrtilsetningsstoff til perlehøner (innehaver av godkjenningen Janssen Pharmaceutica N.V.) (vedlegg I kap II HOD/LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler godkjenning av utvidet bruksområde for et koksidiostatikum, diclazuril, med handelsnavn "Clinacox 0,5 %". Preparatet er klassifisert i kategorien Koksidiostatika og histomonostatika og har identifikasjonsnr. 5 1 771. Det er tidligere godkjent til bruk i fôr til livkylling opptil 16 ukers alder, slaktekylling og kalkun opp til 12 ukers alder. Det søkes nå godkjent som fôrtilsetningsstoff til perlehøner. Tillatt mengde av preparatet tilsatt fôr er 1 mg/kg, det skal tilsettes i form av en premiks og ikke benyttes i fôr som inneholder andre koksidiostatika. European Food Safety Authority (EFSA) har vurdert søknaden og finner at preparatet er trygt for folkehelse, dyrehelse og miljøet. Det har ønsket effekt ved å forebygge mot koksidirose hos perlehøner. Innehaveren av godkjenningen pålegges å etablere et overvåkingsprogram for mulig utvikling av mikrobiell resistens overfor *Emeria* spp. Det er ikke tilbakeholdelsestid for preparatet, men det er satt grenseverdier for største tillatte innhold, MRL-verdier, i animalske næringsmidler på hhv 1 500 µg diclazuril/kg lever, 1 000 µg/kg nyre og 500 µg/kg muskel, skinn og fett, alle angitt for våtvekt. Godkjenningen av diclazuril har varighet til 16. mars 2020, og den er gitt i samsvar med vedtak i EUs faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelsen, seksjon fôrvarer.

Merknader

Rettsakten krever ikke endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften. Diclazuril er et koksidiostatikum som ikke er godkjent i Norge. Norge har et generelt unntak i EØS-avtalen for koksidiostatika til bruk i fôrvarer. Det er en tilpasningstekst i EØS-avtalen, og den sier at Norge kan videreføre nasjonal lovgiving av regelverket som gjaldt ved tiltredelse av EØS-avtalen i 1994, for koksidiostatika i fôr. Ved ikrafttredelsen av EØS-avtalen gjaldt "Fôrvarebestemmelser" fastsatt av Statens tilsynsinstitusjoner i landbruket, STIL, i 1987. Dette regelverket omfatter fem godkjente koksidiostatika. Regelverket er videreført, slik at det bare er de fem godkjente koksidiostatika som fortsatt er godkjent i Norge. Diclazuril er ikke blant disse. Mattilsynet vurderer nå hvordan det kan føres kontroll med eventuelle rester av diclazuril i innførte næringsmidler, da preparatet er godkjent i EU og det er satt MRL-verdier for animalske næringsmidler.

Økonomiske og administrative konsekvenser: Siden preparatet ikke er godkjent i Norge, vil rettsakten ikke få konsekvenser for fôrindustrien. De har heller ikke fremmet ønske om å kunne ta i bruk dette preparatet eller andre av de koksidiostatika Norge ikke har godkjent.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter

32008L0114 Rådsdirektiv 2008/114/EF av 8. desember 2008 om identifisering og utpeking av europeisk kritisk infrastruktur og vurdering av behovet for å beskytte den bedre (prot 31 JD gr1)

Sammendrag av innhold

Som en naturlig konsekvens av EUs arbeid med å danne et indre marked har Europas kritiske infrastrukturer blitt stadig sterkere knyttet sammen og gjensidig avhengig av hverandre. Brudd i en kritisk infrastruktur kan således få ringvirkninger på tvers av sektorer og landegrenser.

På bakgrunn av terrorhendelsene i Madrid og London i 2004 og 2005, og ut i fra den erkjennelse av at infrastrukturen i Europa kun er så sterkt som det svakeste leddet, igangsatte EU et arbeid for å sikre europeisk kritisk infrastruktur (European Programme for Critical Infrastructure Protection - EPCIP). EPCIP-rammeverket omfatter beskyttelse mot både tilsiktete og utilsiktede uønskede hendelser (all-hazards approach), men trusselen fra terrorangrep har en uttrykt prioritet (se fortalen nr. 3). EPCIP-rammeverket består blant annet av direktiv 2008/114/EF om identifisering og utpeking av europeisk kritisk infrastruktur og vurdering av behovet for å beskytte den bedre (EPCIP-direktivet), et Critical Infrastructure Warning Information Network (CIWIN) og det finansielle programmet Prevention, Preparedness and Consequence Management of Terrorism and other Security Related Risks. I programmet ligger opprettelse av ekspertgrupper, utveksling av "best practice" og identifisering og analyse av gjensidige avhengigheter mellom ulike infrastrukturer. Programmet er ikke bindende og Norge deltar ikke i dette.

Bakgrunnen for EPCIP-direktivet er et identifisert behov for å få en oversikt over de kritiske infrastrukturer i Europa. EPCIP-direktivet oppstiller av den grunn prosedyrer for identifisering og utpeking av europeisk kritisk infrastruktur (art. 3 og 4), herunder en plikt til å informere medlemsstater som kan bli alvorlig påvirket av brudd i en kritisk europeisk infrastruktur om dens identitet samt plikt til å gjennomføre risikovurderinger (art. 7). I tillegg følger det av direktivet at operatører av kritisk infrastruktur skal involveres som liaisoner inn mot myndighetene (art. 6), at det skal opprettes operatørsikkerhetsplaner som operatørene skal forplikte seg til å følge (art. 5) samt at medlemsstatene skal utpeke nasjonale kontaktpunkt for beskyttelse av kritisk infrastruktur (art. 10). EPCIP-direktivet utgjør det første steget i en skrittvis tilnærming til å identifisere og utpeke kritisk europeisk infrastruktur, jf. fortalen nr. 5. Direktivet konsentrerer seg i første rekke om energi- og transportsektorene, men det er klart forutsatt at EU tar sikte på å innta IKT-sektoren i direktivet på et senere tidspunkt (fortalen nr. 5, jf. direktivet art 11).

Merknader

Justis- og beredskapsdepartementet (JD) antar at ingen eksisterende lover per i dag samlet sett fanger opp direktivets krav med sikte på en fullstendig, systematisk gjennomføring av direktivets materielle krav.

JD har vurdert fire ulike modeller for implementering av EPCIP- direktivet, nærmere bestemt implementering gjennom en eksisterende lov, en fellesforskrift fastsatt med hjemmel i de sentrale sektorlovene på området, en systematisk innarbeiding av nødvendige bestemmelser i eksisterende sektorlover og -forskrifter eller en samlet implementering i en egen lov om europeisk kritisk infrastruktur. De ulike implementeringsmodellene er tidligere blitt kommunisert til berørte departementer gjennom Spesialutvalget for samfunnssikkerhet. Det bør generelt vises tilbakeholdenhet med å gi en ny lov eller nye bestemmelser om forhold som i stor grad allerede er lovregulert. JD foreslår å gjennomføre direktivet ved en endring i lov 25. juni nr. 45 om kommunal beredskapsplikt, sivile beskyttelsestiltak og Sivilforsvaret (sivilbeskyttelsesloven). Dette vil sikre en

helhet i lovgrunnlaget til JD og Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB), som vil være ansvarlige for å samordne oppfølgingen av direktivet i Norge.

Direktivet har en "all hazards approach" tilnærming og har som formål å beskytte sivilbefolkningen både mot tilsiktede og utilsiktede handlinger. Sivilbeskyttelseslovens formål er å beskytte liv, helse, miljø og materielle verdier ved bruk av ikke-militær makt. I loven er det gitt bestemmelser om plikter og tiltak fra både virksomheter, kommuner, Sivilforsvaret og enkeltpersoner. Sivilbeskyttelseslovens formål er sammenfallende med direktivets formål om å beskytte sivilbefolkningen. Det er gjennomgående store likheter mellom sikkerhetsloven og reglene i EPCIP direktivet, og det er også delvis sammenfall mellom formålet i sikkerhetsloven og direktivet. Forsvarsdepartementet skal i løpet av 2011 evaluere sikkerhetsloven med sikte på helhetlig revisjon. I denne sammenheng vil det også være naturlig at forholdet mellom sikkerhetslovens regler om objektsikkerhet og reglene i EPCIP direktivet vurderes nærmere. JD foreslår at ansvaret for identifisering og utpeking av europeisk kritisk infrastruktur plasseres på hvert enkelt departement innen deres myndighetsområde. I de tilfeller der det er et privat rettssubjekt som eier eller råder over EKI, vil ansvaret etter JDs vurdering måtte påhvile det departement som forvalter vedkommende område der virksomheten er tilknyttet. Objekteier plikter imidlertid å foreslå overfor sitt respektive departement hvilke av virksomhetens egne objekter som bør utpekes som europeisk kritisk infrastruktur. Det forutsettes således at den som eier eller råder over EKI skal ta aktivt del i identifiseringen.

Det vil også være nødvendig med en vurdering av hvilke materielle konsekvenser direktivet vil ha for Norge. Per i dag er det transport og energi som omfattes av direktivet.

Ettersom direktivet medfører behov for lovendring vil beslutning om innlemmelse i EØS-avtalen bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke iht artikkel 103 i EØS-avtalen.

Sakkyndige instansers merknader

JD har fra et tidlig stadium fulgt denne saken nøye og bidratt aktivt i Kommisjonens arbeid, blant annet ved å forsyne EU-kommisjonen med en engelsk oversettelse av NOU 2006:6 Når sikkerheten er viktigst og ved å stå for den nasjonale koordineringen av EUs grønnbok for EPCIP. Videre dannet JD – før opprettelsen av Spesialutvalget for samfunnssikkerhet – et eget EPCIP-nettverk med andre berørte departementer, for på den måten å være bedre koordinert i saken. Flere av medlemmene i EPCIP-nettverket har bidratt til utformingen av direktivet, ved at norske eksperter fra blant annet Nasjonal sikkerhetsmyndighet (NSM), Petroleumstilsynet (Ptil), Post- og teletilsynet (PT) og Jernbaneverket har deltatt på arbeidsmøter i regi av Kommisjonen. Problemstillinger i tilknytning til gjennomføring av EPCIP-direktivet er behandlet i spesialutvalget for samfunnssikkerhet.

Rettsakten er vurdert av spesialutvalget for samfunnssikkerhet og funnet EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XXII Selskapsrett

32011L0035 Kodifisering 3. selskapsrettdirektiv (vedlegg XXII JD gr3)

Sammendrag av innhold

Direktivet gjelder kodifisering av tredje selskapsdirektiv (direktiv 78/855/EØF) med senere endringsdirektiver. Det dreier seg om en ren teknisk kodifisering uten innholdsmessige endringer i forhold til de direktiver som det nye direktivet nå erstatter. Direktivet gir selskapsrettslige regler om fusjon for store aksjeselskaper (allmennaksjeselskaper etter norsk rett). Direktivet har regler om to former for fusjon: fusjon ved overtakelse av ett eller flere andre selskaper og fusjon ved stiftelse av et nytt selskap. Direktivet gir regler om dokumenter som skal utarbeides forut for vedtakelsen av fusjonen, flertallskrav på generalforsamlingen, aksjeeiernes rett til å gjøre seg kjent med dokumenter om fusjonen før generalforsamlingen, virkninger av fusjonen og når disse inntreffer. Det er også gitt regler om vern av kreditorene, offentliggjøring, erstatning og ugyldighet.

Merknader

Direktivets regler er fra før gjennomført i allmenaksjeloven. Det er en kodifisering av gjeldende regler og krever ikke lovendringer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i spesialutvalget for Selskapsrett, revisjon og regnskapsregler og er funnet EØS-relevant og akseptabel.

-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Protokoll 47 om opphevelse av tekniske hindringer for handel med vin

32007R1234 Rådsforordning (EF) nr. 1234/2007 av 22. oktober 2007 om etablering av en felles markedsordning for landbruksprodukter og om spesifikke bestemmelser for visse landbruksprodukter (Single CMO Regulation), som endret ved rådsforordning (EF) nr. 491/2009 (prot 47 LMD gr1)

32009R0491 RÅDSFORORDNING (EF) nr. 491/2009 av 25. mai 2009 om endring av forordning (EF) nr.1234/2007 om opprettelse av en felles markedsordning for landbruksvarer og om særlige bestemmelser for visse landbruksvarer (forordningen om en samlet markedsordning) (prot 47 LMD gr1)

Sammendrag av innhold

Omtalen nedenfor omhandler både 32007R1234 og 32009R0491

Det er bare visse utvalgte bestemmelser om vin i forordning (EF) nr. 1234/2007 som anbefales tatt inn i tillegg 1 til protokoll 47 til EØS-avtalen. De bestemmelsene i rettsakten som gjelder andre landbruksprodukter skal ikke være en del av EØS-avtalen. Omtalen av denne rettsakten med vedlegg må leses i sammenheng med omtalen av de fire nye forordningene som inneholder de ulike gjennomføringsbestemmelsene om vin (forordningene (EF) nr. 555/2008, 436/2009, 606/2009 og 607/2009).

Forordning (EF) nr. 1234/2007, som endret ved forordning (EF) nr. 491/2009, til sammen heretter omtalt som EUs felles markedsordning for landbruksprodukter (herunder vin), eller bare som den nye forordningen, er i likhet med forordningen som inneholdt den gamle og separate felles markedsordningen for vin (forordning (EF) nr. 1493/1999), en overordnet rammeforordning som inneholder en del sentrale og overordnede bestemmelser og gir for øvrig flere fullmakter til Kommisjonen til å fastsette utfyllende regelverk.

Forordningen inneholder blant annet innledende bestemmelser, bestemmelser om støttetiltak, ønologiske metoder og restriksjoner, beskyttede betegnelser for vin og merking og presentasjon, handel med tredjeland, produksjonspotensial og generelle bestemmelser.

Viktige forskjeller mellom den gamle og den nye forordningen er at det i den nye forordningen er lagt opp til større frihet for den enkelte medlemsstat til å disponere støttetiltakene på en hensiktsmessig måte og i valg av tiltak. Ordninger med markeds mekanismer og destillasjonsprogrammer er i stor grad utfaset. Videre er Kommisjonen nå gitt myndighet til å godkjenne nye eller endre eksisterende ønologiske metoder, herunder metoder godkjent av den internasjonale vinorganisasjonen OIV. Merkebestemmelsene for vin er også forenklet og forbedret og konseptet med kvalitetsvin fra EU vil nå i all hovedsak bli basert på ordningen med beskyttede opprinnelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vin.

For å sikre at det kun er de EØS-relevante delene av forordningen som tas inn i EØS-avtalen, er det valgt en ny tilnærming ved å etablere en ny generell tilpasningstekst til rettsakten som sier at BARE de nærmere oppregnede bestemmelsene skal gjelde. Begrunnelsen er at det ikke skal være tvil om at kun regelverket for vin skal gjelde for Norge, og at det ikke senere skal oppstå fortolkningsspørsmål knyttet til EØS-relevansen av de øvrige delene av forordning (EF) nr. 1234/2007.

Grensene for Protokoll 47 ble trukket opp ved inngåelsen av EØS-avtalen, jf st.prp. 100 (1991-1992). Utgangspunktet for vurderingen av EØS-relevans er at dagens rettstilstand bør videreføres. Dette innebærer at de delene av regelverket som gjelder fremstilling, definisjoner, bruk av tilsetningsstoffer og merking av vin mv. i utgangspunktet bør anses å være EØS-relevante.

Det materielle innholdet av de nye reglene om fremstilling, definisjoner, bruk av tilsetningsstoffer og merking av vin er i stor grad er det samme som før, og er en videreføring av gjeldende regelverk.

Følgende artikler i forordning (EF) nr. 1234/2007 anses for å være EØS-relevante:

Artikkel 1 nr. 1 bokstav (l), jf vedlegg I del XII (oversikt over hvilke drueprodukter som er omfattet av vinregelverket)

Artikkel 2 nr. 1, jf vedlegg III del IIIa (ulike definisjoner)

Artikkel 113 d, jf vedlegg XI b (varebetegnelser med tilhørende kriterier)

Artiklene 118 a-118 v (regler om beskyttelse av opprinnelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vin, og beskyttelse av tradisjonelle termer)

Artiklene 118 w – 118 zb (merking)

Artiklene 120 a- 120 g (produksjonsregler, herunder klassifisering a druesorter, ønologiske metoder – herunder analysemetoder – og restriksjoner)

Artikkel 185 nr. 1 (følgedokumenter innen vinsektoren)

Artikkel 185 d (ansvarlig nasjonal myndighet innen vinsektoren)

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 11. oktober 2006 nr. 1147 om vin (vinforskriften) § 2, slik at det henvises til den nye forordningen i stedet for den gamle forordningen med tilhørende endringer.

De største endringene i den nye forordningen sammenliknet med den gamle forordningen gjelder områder som per i dag ikke er gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Hovedinnholdet i bestemmelsene om vin som per i dag er gjort til en del av protokoll 47, videreføres i stor grad i den nye forordningen. Mattilsynet legger derfor i utgangspunktet til grunn at den nye forordningen ikke vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, forbrukere eller myndighetene sammenliknet med dagens rettstilstand. I denne vurderingen har vi også tatt i betraktning at Norge ikke har egen drue- og vinproduksjon av betydning.

Det er per i dag en virksomhet som blander og tapper vin på flasker og kartonger i Norge. Ellers er det bare "ferdigpakket" vin som tas inn til Norge. For denne virksomheten er det derfor spesielt viktig at de bestemmelsene i EUs regelverk som angår den virksomheten som de utøver og de produkter som de omsetter, blir gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Tilsvarende gjelder også for andre virksomheter som driver handel med "ferdigpakket" vin i Norge.

Særskilt om artikkel 120g

Det fremgår av artikkel 120g at analysemetodene som skal benyttes for å bestemme sammensetningen av produkter som omfattes av forordningen skal være de som er anbefalt og publisert av OIV. På områder der OIV ikke har gitt slike anbefalinger, kan Kommisjonen etter den nye forordningen gi utfyllende bestemmelser. I påvente av eventuelle Kommisjonsbestemmelser, kan medlemsstatene fastsette egne bestemmelser om dette.

Dette ser ut til å være en endring fra systemet i den gamle forordningen. I den gamle forordningen ser det ut til at utgangspunktet var at også bestemmelser om bruk av analysemetoder som hovedregel skal vedtas i EU, og at OIVs anbefalinger bare er direkte anvendbare der det ikke finnes EU-bestemmelser.

Artikkel 120 g i den nye forordningen innebærer at EU har avgitt lovgivningsmyndighet til OIV for så vidt gjelder tillatte analysemetoder. Gjennom bestemmelsen gjør EU at OIVs analysemetoder blir direkte internrettslig gjeldende i EU, slik at metodene kan benyttes direkte av borgerne uten at det krever særskilt gjennomføring av hver enkelt metode i lov. I og med at artikkel 120 g tas inn i tillegg 1 i protokoll 47 til EØS-avtalen uten tilpasninger, vil det på samme måte innebære at EFTA-landene avgir lovgivningsmyndighet på dette området – ikke til EU, men til OIV. Etter norsk rett kreves Stortingets samtykke for å kunne inngå en avtale som overfører slik myndighet til en internasjonal organisasjon.

På grunn av at det i dette tilfellet dreier seg om avgivelse av lovgivningsmyndighet på et meget snevert og svært teknisk område, kan Stortingets samtykke innhentes etter Grunnloven § 26 annet ledd (lite inngripende myndighetsoverføring). Norge er dessuten medlem og har stemmerett i OIV, og vedtakelse av resolusjoner i OIV krever som hovedregel enstemmighet.

Fordi det er nødvendig med innhenting av Stortingets samtykke for å kunne ta denne bestemmelsen i forordningen inn i protokoll 47 til EØS-avtalen, må det også tas forbehold etter artikkel 103 i EØS-avtalen for forordning (EF) nr. 1234/2007, som endret ved forordning (EF) nr. 491/2009.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsaktene er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsaktene EØS-relevante og akseptable.

32009R0606 Kommisjonsforordning (EF) nr. 606/2009 av 10. juli 2009 om fastsettelse av gjennomføringsbestemmelser under rådsforordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt gjelder kategorier av druevin, økologiske metoder og de gjeldende restriksjoner (prot 47 LMD gr1)

Sammendrag av innhold

Denne omtalen må leses i sammenheng med omtalene av EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin (forordning (EF) nr. 1234/2007 som endret av forordning (EF) nr. 491/2009), og de tre andre nye forordningene som inneholder de ulike gjennomføringsbestemmelsene om vin (forordningene (EF) nr. 555/2008, 436/2009 og 607/2009).

Forordningen inneholder gjennomføringsbestemmelser under EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin, for så vidt gjelder kategorier av druevin, økologiske metoder og de gjeldende restriksjoner. Det vises til fremstillingen i om forordning (EF) nr. 1234/2007 om EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin, for en fremstilling av hovedinnholdet i basisbestemmelsene innen disse områdene. Det detaljerte innholdet i gjennomføringsbestemmelsene gjennomgås ikke i denne sammenheng.

Forordningens artikkel 16 opphever og erstatter de gamle gjennomføringsbestemmelsene under forordning (EF) nr. 1493/1999 (EUs gamle felles markedsordning for vin) om tilsvarende temaer. Det dreier seg om forordningene (EF) nr. 2676/90 om felles analysemetoder for vin og 423/2008 om økologiske metoder (i tillegg 1 til protokoll 47 til EØS-avtalen er det fortsatt forordning (EF) nr. 1622/2000 som gjelder, men det materielle innholdet er i all hovedsak det samme som i forordning (EF) nr. 423/2008).

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 11. oktober 2006 nr. 1147 om vin (vinforskriften) §§ 4 og 6, slik at det henvises til de nye gjennomføringsbestemmelsene i stedet for de gamle gjennomføringsbestemmelsene med tilhørende endringer.

De største endringene i de nye vinforordningene sammenliknet med de gamle forordningene gjelder områder som per i dag ikke er gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Hovedinnholdet i bestemmelsene om vin som per i dag er gjort til en del av protokoll 47 videreføres i stor grad i de nye forordningene. Mattilsynet legger derfor i utgangspunktet til grunn at de nye forordningene ikke vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, forbrukere eller myndighetene sammenliknet med dagens rettstilstand. I denne vurderingen har vi også tatt i betraktning at Norge ikke har egen drue- og vinproduksjon av betydning. Arcus er per i dag den eneste virksomheten som blander og tapper vin på flasker og kartonger i Norge. Ellers er det bare "ferdigpakket" vin som tas inn til Norge. For Arcus er det derfor spesielt viktig at de bestemmelsene i EUs regelverk som angår den virksomheten som de utøver og de produkter som de omsetter, blir gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Tilsvarende gjelder også for andre virksomheter som driver handel med "ferdigpakket" vin i Norge.

Alle basisbestemmelsene i forordningen om EUs gamle felles markedsordning for vin (1493/1999), som regulerer tilsvarende forhold som er omfattet av denne forordningen (606/2009), er per i dag tatt inn i tillegg 1 til protokoll 47 til EØS-avtalen. Det er også de gamle gjennomføringsbestemmelsene om disse forholdene.

Derfor tas også de tilsvarende basisbestemmelsene i forordningen om EUs felles markedsordning for landbruksprodukter – herunder vin, inn i tillegg 1 til protokoll 47 til EØS-avtalen. Under henvisning til forutsetningene som fremgår av vedlegg 1 til EØS-notatet om EUs felles markedsordning for landbruksprodukter – herunder vin, legges det derfor til grunn at også alle bestemmelsene i denne nye forordningen (606/2009) skal tas inn i avtaleverket.

Det fremgår av artikkel 9 nr.1 at dersom direktiv 2008/84/EF ikke fastsetter egne renhets- og identifikasjonskriterier for substanser som brukes i visse ønologiske metoder, skal renhets- og identifikasjonskriteriene for disse substansene være de som er fastsatt i resolusjonene til den internasjonale vinorganisasjonen OIV. Dette innebærer at EU har avgitt lovgivningsmyndighet til OIV for så vidt gjelder fastsettelse av renhets- og identifikasjonskriterier for de aktuelle substansene som brukes i visse ønologiske metoder. Gjennom bestemmelsen gjør EU at OIVs renhets- og identifikasjonskriterier blir direkte internrettslig gjeldende i EU, slik at kriteriene kan benyttes direkte av borgerne uten at det krever særskilt gjennomføring av hvert enkelt kriterium i lov. I og med at artikkel 9 nr 1 tas inn i tillegg 1 i protokoll 47 til EØS-avtalen uten tilpasninger, vil det på samme måte innebære at EFTA-landene avgir lovgivningsmyndighet på dette området – ikke til EU men til OIV. Etter norsk rett kreves Stortingets samtykke for å kunne inngå en avtale som overfører slik myndighet til en internasjonal organisasjon, jf. også tilsvarende problemstilling om analysemetodene til OIV i EØS-notatet om EUs felles markedsordning for landbruksprodukter – herunder vin.

På grunn av at det i dette tilfellet dreier seg om avgivelse av lovgivningsmyndighet på et meget snevert og svært teknisk område kan Stortingets samtykke innhentes etter Grunnloven § 26 annet ledd (lite inngripende myndighetsoverføring). Norge er dessuten medlem og har stemmerett i OIV, og vedtakelse av resolusjoner i OIV krever som hovedregel enstemmighet.

Fordi det er nødvendig med innhenting av Stortingets samtykke for å kunne innlemme artikkel 9 nr.1 i protokoll 47 til EØS-avtalen, må det også tas forbehold etter artikkel 103 i EØS-avtalen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Protokoll 47 om opphevelse av tekniske hindringer for handel med vin

32009R0436 Kommisjonsforordning (EF) nr. 436/2009 av 26. mai 2009 om fastsettelse av gjennomføringsbestemmelser under rådsforordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt gjelder vingårdsregisteret, obligatoriske deklarasjoner og innsamling av informasjon for å overvåke vinmarkedet, dokumenter som skal følge forsendelser av vin og hvilke register som skal føres innen vinsektoren (prot 47 LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Denne omtalen må leses i sammenheng med omtalene av EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin (forordning (EF) nr. 1234/2007 som endret av forordning (EF) nr. 491/2009), og de tre andre nye forordningene som inneholder de ulike gjennomføringsbestemmelsene om vin (forordningene (EF) nr. 555/2008, 606/2009 og 607/2009).

Forordningen inneholder gjennomføringsbestemmelser under EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin, for så vidt gjelder vingårdsregisteret, obligatoriske deklarasjoner og innsamling av informasjon for å overvåke vinmarkedet, dokumenter som skal følge forsendelser av vin og hvilke register som skal føres innen vinsektoren. Forordningen opphever og erstatter i artikkel 53 de gamle gjennomføringsbestemmelsene under forordning (EF) nr. 1493/1999 (EUs gamle felles

markedsordning for vin) om tilsvarende temaer. Det dreier seg om forordningene (EF) nr. 647/87 om vingårdregisteret, 884/2001 om følgedokumenter og register og 1282/2001 om obligatoriske deklarasjoner innen vinsektoren.

Av de forholdene som er regulert i denne forordningen, er det bare basisbestemmelsen om følgedokumenter i forordningen om EUs gamle felles markedsordning for vin (1493/1999), som per i dag er tatt inn i tillegg 1 til protokoll 47 til EØS-avtalen. Det er derfor også bare utvalgte deler av de gamle gjennomføringsbestemmelsene om følgedokumenter som med flere tilpasninger er tatt inn i avtaleverket.

Under henvisning omtalen av EUs felles markedsordning for landbruksprodukter – herunder vin, legges det til grunn at bare tilsvarende utvalgte bestemmelser om følgedokumenter i denne nye forordningen (436/2009), med tilsvarende tilpasninger, skal tas inn i avtaleverket. Ettersom det kun er noen få bestemmelser som anses å være EØS-relevante, er det tatt inn en generell tilpasningstekst til forordningen sier at **bare** de nedenfor nevnte bestemmelsene i forordningen skal gjelde:

Artikkel 21 nr. 1 bokstavene a punkt (iii), b og c – Formål og virkeområde

Artikkel 22 - 26 – Definisjoner, formål, godkjente følgedokumenter, unntak og utarbeidelse av et følgedokument

Artikkel 27 nr. 3 – Bruk av følgedokumenter for midlertidig eksport fra EU til et EFTA-land

Artikkel 28 og 29 – Bulktransport og transport av en mengde mer enn 60 liter

Artikkel 31 nr. 1 – 5 – Sertifikat for beskyttede vinbetegnelser

Artikkel 32 og 33 – Nektet mottak og transport av en avsender som har begått en alvorlig overtredelse av regelverket

Artikkel 34 – Ulovlig transport. Tilpasningen til artikkel 6 nr. 5 tredje ledd siste punktum i de gamle gjennomføringsbestemmelsene, om at ordlyden "For så vidt gjelder transport innen fellesskapet, skal slik informasjon bli videresendt i samsvar med forordning (EF) nr. 555/2008" i denne sammenheng skal erstattes av "Slik informasjon skal videresendes i samsvar med bestemmelsene i tillegg 2 til protokoll 47 til EØS-avtalen", bør videreføres som en tilpasning til den tilsvarende bestemmelsen i artikkel 34 nr. 1 bokstav b tredje ledd siste punktum.

Artikkel 35 – Force majeure eller uforutsette hendelser

Artikkel 47 – Generelle bestemmelser og overgangsbestemmelser

Artikkel 48 nr. 1 – Lagring av følgedokumenter

Artikkel 49 – Meldinger. Det legges til grunn at de gjennomgående tilpasningene i protokoll 1 til EØS-avtalen, jf. sektortilpasningene innledningsvis i protokoll 47, fører til at bestemmelsen må leses slik at EFTA-landene skal sende slike meldinger til EFTA, og da til EFTAs faste komité.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 11. oktober 2006 nr. 1147 om vin (vinforskriften) § 8, slik at det henvises til de nye gjennomføringsbestemmelsene i stedet for de gamle gjennomføringsbestemmelsene med tilhørende endringer.

De største endringene i de nye forordningene om vin sammenliknet med de gamle forordningene, gjelder områder som per i dag ikke er gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Hovedinnholdet i bestemmelsene om vin som per i dag er gjort til en del av protokoll 47 videreføres i stor grad i de nye forordningene. Mattilsynet legger derfor i utgangspunktet til grunn at de nye vinforordningene ikke vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, forbrukere eller myndighetene sammenliknet med dagens rettstilstand. I denne vurderingen har vi også tatt i betraktning at Norge ikke har egen drue- og vinproduksjon av betydning. Arcus er per i dag den eneste virksomheten som blander og taper vin på flasker og kartonger i Norge. Ellers er det bare "ferdigpakket" vin som tas inn til Norge. For Arcus er det derfor spesielt viktig at de bestemmelsene i EUs regelverk som angår den virksomheten som de utøver og de produkter som de omsetter, blir gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Tilsvarende gjelder også for andre virksomheter som driver handel med "ferdigpakket" vin i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og

handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009R0607 Kommisjonsforordning (EF) nr. 607/2009 av 14. juli 2009 om fastsettelse av gjennomføringsbestemmelser under rådsforordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt gjelder beskyttede opprinnelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, tradisjonelle termer, merking og presentasjon av visse produkter innen vinsektoren (prot 47 LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen inneholder gjennomføringsbestemmelser under EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin, (forordning (EF) nr. 1234/2007 som endret av forordning (EF) nr. 491/2009) for så vidt gjelder beskyttede opprinnelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, tradisjonelle termer, merking og presentasjon av visse produkter innen vinsektoren. Vi viser til omtalen av EUs felles markedsordning for landbruksprodukter, herunder vin, for en fremstilling av hovedinnholdet i basisbestemmelsene innen disse områdene, og mener at det ikke er nødvendig å gå nærmere inn på det detaljerte innholdet i gjennomføringsbestemmelsene i denne sammenheng. Forordningens artikkel 74 opphever og erstatter de gamle gjennomføringsbestemmelsene under forordning (EF) nr. 1493/1999 (EUs gamle felles markedsordning for vin) om tilsvarende temaer. Det dreier seg om forordningene (EF) nr. 1607/2000 om kvalitetsvin fra bestemte vindyrkingsområder og 753/2002 om beskrivelse av, betegnelse på, presentasjon av og beskyttelse av visse vinprodukter.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 11. oktober 2006 nr. 1147 om vin (vinforskriften) §§ 3 og 7, slik at det henvises til de nye gjennomføringsbestemmelsene i stedet for de gamle gjennomføringsbestemmelsene med tilhørende endringer.

De største endringene i de nye vinforordningene sammenlignet med de gamle forordningene, gjelder områder som per i dag ikke er gjort til en del av protokoll 47 til EØS-avtalen. Hovedinnholdet i bestemmelsene om vin som per i dag er gjort til en del av protokoll 47 videreføres i stor grad i de nye forordningene. Mattilsynet legger derfor i utgangspunktet til grunn at de nye forordningene ikke vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, forbrukere eller myndighetene sammenliknet med dagens rettstilstand. I denne vurderingen har vi også tatt i betraktning at Norge ikke har egen drue- og vinproduksjon av betydning. Arcus er per i dag den eneste virksomheten som blander og tapper vin på flasker og kartonger i Norge. Ellers er det bare "ferdigpakket" vin som tas inn til Norge. For Arcus er det derfor spesielt viktig at de bestemmelsene i EUs regelverk, som angår denne virksomheten som de utøver og de produkter som de omsetter, blir gjort til en del av protokoll 47 i EØS-avtalen. Tilsvarende gjelder også for andre virksomheter som driver handel med "ferdigpakket" vin i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32009L0158 Rådskonklusjon 2009/158/EF av 30. november 2009 om dyrehelsekrav i forbindelse med samhandel med, og import fra tredjestater av, fjørfe og rugeegg (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten rydder opp i direktiv 90/539/EF og er en kodifisering av dette direktivet. Direktivet omhandler samhandel med og import av fjørfe og rugeegg, og inneholder blant annet dyrehelsekrav og krav til sertifisering av fjørfevirksomheter.

Kodifiseringen innebærer at det ikke er noen endringer i det materielle innholdet, men det er gjort en del oppdateringer. Gamle tidsfrister i forbindelse med implementeringen av direktiv 90/539/EF er fjernet og betegnelser som 'Scientific Steering Committee' er endret til 'EFSA'. Henvisninger til regelverk som er opphevet er endret, og det henvises til det nye regelverket i stedet. I tillegg står det gjennomgående "shall" i stedet for "must", uten at dette fører til noen materielle endringer.

Merknader

Direktiv 90/539/EF er gjennomført i tre ulike forskrifter:
forskrift 18. november 1994 nr. 1020 om sertifisering av fjørfevirksomheter
forskrift 28. desember 2001 nr. 1616 om samhandel med levende fjørfe og rugeegg i EØS
forskrift 18. desember 2008 nr. 1510 om import og transitt av fjørfe og visse fjørfeprodukter fra tredjestater

Rettsakten krever endring i hjemmelsfeltet i alle disse tre forskriftene. I tillegg må forskrift 28. desember 2001 nr. 1616 om samhandel med levende fjørfe og rugeegg i EØS og forskrift 18. desember 2008 nr. 1510 om import og transitt av fjørfe og visse fjørfeprodukter fra tredjestater endres, for å rette opp i henvisninger til gamle rettsakter.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011D0214 Kommissjonsvedtak 2011/214/EU av 1. april 2011 om endring av vedlegg II - IV til rådskonklusjon 2009/158/EF om dyrehelsemessige betingelser for samhandel med, og import fra tredjestater av, fjørfe og rugeegg (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg II, III og IV i rådskonklusjon 2009/158/EF. Direktivet stiller opp de dyrehelsemessige betingelsene for samhandel med, og import fra tredjestater av, fjørfe og rugeegg. Reglene i vedlegg II omhandler krav til fasiliteter, drift av virksomheter, overvåkingsprogram for visse sykdommer, og kriterier for suspensjon eller tilbaketrekning av en virksomhets godkjenning. Underkapitler i bilaget fastsetter betingelser vedrørende virksomhetens anlegg og drift, program for dyrehelsekontroll og kriterier for suspensjon eller tilbaketrekning av en virksomhets godkjenning. Innenfor dette rammeverket inngår også undersøkelser for visse mikroorganismer, salmonella og mycoplasma, som skal foretas på virksomheter som er godkjent for handel innen EU.

Endringene i vedlegg II består i at man tilpasser reglene for innsamling av egg til dagens praksis i besetningene, og da særlig i forhold til leggevaner hos de enkelte hønseslagene. I overvåkingsprogrammet for salmonella skal uttak av støvprøver, prøver av nedfall og svaberprøver av vegger og avfall eller vannprøver ikke lenger benyttes. Nytt er også at det kan benyttes bakteriologisk testing for salmonella, eller som nå serologisk testing. Videre gjøres det endringer i forhold til fremskritt i diagnostiseringsteknikker for mykoplasma, og vedlegget oppdateres i forhold til dagens salmonella-nomenklatur i OIE (verdens dyrehelseorganisasjon).

I vedlegg III gjøres det endringer som angår vilkår for salmonellavaksinasjon.

Vedlegg IV er helsesertifikatet som benyttes ved samhandel; i sertifikatet endres visse referanser i forhold til aviær influensa samtidig som felt for dato og resultatet av testingen for salmonella, utført før forsendelsen, tilføyes sertifikatet. I tillegg er det tatt inn i sertifikatet at testing for salmonella også skal gjelde kalkuner fra den 1.1.2010.

Merknader

Det må gjøres endringer i følgende forskrifter:

Forskrift 18. november 1994 nr. 1020 om sertifisering av fjørfevirksomheter, forskrift 28. desember 2001 nr. 1616 om samhandel med levende fjørfe og rugeegg i EØS og forskrift 18. desember 2008 nr. 1510 om import og transitt av fjørfe og visse fjørfeprodukter fra tredjestater.

Rettsakten krever endring i hjemmelfeltet i alle disse tre forskriftene. I tillegg må forskrift 28. desember 2001 nr. 1616 om samhandel med levende fjørfe og rugeegg i EØS og forskrift 18. desember 2008 nr. 1510 om import og transitt av fjørfe og visse fjørfeprodukter fra tredjestater oppdateres i tråd med endringene i gjeldende rettsakt.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel II Fôrvarer

32011R1190 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 1190/2011 av 18. november 2011 som endrer forordningene (EF) nr. 1730/2006 og (EF) nr. 1138/2007 om navnet til godkjenningssinneholder for fôrtilsetningsstoffet benzosyre (VevoVital) (vedlegg I kap II LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Benzosyre, med handelsnavn VevoVital, er godkjent som fôrtilsetningsstoff til avvent smågris ved forordning (EF) nr. 1730/2006 og til slaktegris ved forordning (EF) nr. 1138/2007. Innehaver av godkjenningen var DSM Special Products BV. Fra 26. mai 2011 er dette firmaet overtatt av Emerald Kalama Chemical BV, og sistnevnte søker om å kunne overta godkjenningen for dette produktet. Det er ikke søkt om noen andre endringer enn firmanavn i godkjenningene av preparatet, verken i fôr til avvent smågris eller til slaktegris. Søknaden er imøtekommet, og innehaver av godkjenningen er endret til Emerald Kalama Chemical BV. Produktet, som er merket med tidligere godkjenningssinneholders navn, kan omsettes fram til 9. juni 2012 eller til lagervaren er brukt opp. Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelsen, seksjon fôrvarer.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften, der bare navn på godkjenningssinneholder endres. Rettsakten medfører ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R1263 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 1263/2011 av 5. desember 2011 om godkjenning av Lactobacillus buchneri (DSM 16774), Lactobacillus buchneri (DSM 12856), Lactobacillus paracasei (DSM 16773) Lactobacillus plantarum

(DSM 12836), *Lactobacillus plantarum* (DSM 12837), *Lactobacillus brevis* (DSM 12835), *Lactobacillus rhamnosus* (NCIMB 30121), *Lactobacillus lactis* (DSM 11037), *Lactobacillus lactis* (NCIMB 30160), *Pediococcus acidilactici* (DSM 16243) og *Pediococcus pentosaceus* (DSM 12834) som fôrtilsetningsstoffer til alle dyrearter (vedlegg I kap II LMD gr2)

Sammenheng av innhold

Rettsakten omhandler godkjenning av elleve mikroorganismepreparater som fôrtilsetningsstoffer til alle dyrearter. Det er ni *Lactobacillus*-stammer og to *Pediococcus*-stammer, og ingen av dem er genmodifiserte. Alle er klassifisert i kategorien Teknologiske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Ensileringsmidler. Mikroorganismepreparatene har hvert sitt identifikasjonsnr., og de er tildelt nummer etter det nye nummereringssystemet for fôrtilsetningsstoffer. F eks. har *Lactobacillus buchneri* (DSM 16774) nr. 1 k2074 der 1 angir kategori, k gruppe innen kategori og 2074 er preparatets løpenr. De andre er tilsvarende nummerert, men med ulike løpenr. Siden denne gruppen fôrtilsetningsstoffer godkjennes uten tilknytning til spesielle firma, og alle har samme opphav og formål, er godkjenningene tatt inn i én rettsakt. Alle preparatene er vurdert av European Food Safety Authority, EFSA, som finner dem trygge for folkehelse, dyrehelse og for miljøet. *Lactobacillus buchneri* (DSM 16774), *Lactobacillus buchneri* (DSM12856) og *Lactobacillus brevis* (DSM 12856) viser seg å ha ønsket effekt ved ensilering av alle grovfôrslag ved å øke syreproduksjonen og dermed stabilisere surfôrkvaliteten. Alle de andre fører også til bedre surfôrkvalitet enn når ensileringsmiddel ikke tilsettes, de senker pH i surfôret og tørrstoffinnholdet bevarer kvaliteten.

Det er fastsatt grense for minste tillatte innhold for hvert av preparatene når de brukes som eneste ensileringsmiddel, og for alle er den 1×10^8 KDE/kg ferskt grovfôr. (KDE er kolonidannende enheter). Preparatene er bare utprøvd til ensilering av grovfôr. Det er til dette formålet de er godkjent, selv om det ikke står spesielt i rettsakten. Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelsen, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 26. desember 2021.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften.

Rettsakten medfører at et betydelig større antall mikroorganismer er godkjent som ensileringsmidler for grovfôr, og både forhandlere og bønder får flere preparater å velge blant. Å bruke mikrobiologiske ensileringsmidler er ikke særlig utbredt i Norge, da de er forholdsvis arbeidskrevende i bruk. I økologisk produksjon kan de være aktuelle. Hvorvidt muligheten til å benytte de godkjente mikroorganismene blir tatt i bruk, er det vanskelig å si noe sikkert om.

For Mattilsynets tilsynsaktivitet får ikke rettsakten noen betydning.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XXVII Alkoholsterke drikker

32008R0110 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 110/2008 av 15. januar 2008 om definisjon, betegnelse, presentasjon, merking av samt beskyttelse av geografiske betegnelser for sprit og om opphevelse av rådsforordning (EØF) nr. 1576/89 (vedlegg II kap XXVII LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten skal tydeliggjøre regelverket om alkoholsterke drikker ved å oppheve og erstatte forordning (EØF) nr. 1576/89 (den gamle spritforordningen) om alminnelige regler om definisjon av, betegnelse på og presentasjon av alkoholsterke drikker. Forordningens formål er å sikre et høyt forbrukerbeskyttelsesnivå, forebygge villedende praksis, sikre markedsgjennomsiktighet og redelig konkurranse. Videre skal forordningen ivareta det gode renommeet som alkoholsterke drikker fra EU har på verdensmarkedet. Dette gjøres ved å videreføre hensynet til tradisjonelle metoder for å sikre kvaliteten, men også ved å ta hensyn til metoder utviklet ved teknologisk innovasjon i den grad slik innovasjon forbedrer kvaliteten uten å påvirke spritens tradisjonelle karakter.

Forordningen inneholder regler som definerer alkoholsterke drikker teknisk og klassifiserer forskjellig alkoholsterke drikker i ulike kategorier. Forordningen gir videre regler om fremstillingsmåter for de ulike kategoriene alkoholsterke drikker, herunder krav til bruk av etanol og destillater med videre av landbruksopprinnelse, regler om tilsetnings- og aromastoffer og minimums alkoholprosent. Den gir også regler om bruk av varebetegnelser og om presentasjon av og merking av alkoholsterke drikker.

Forordningen inneholder i kapittel III regler om beskyttelse av geografiske betegnelser for alkoholsterke drikker. Den gamle spritforordningen inneholdt også bestemmelser om dette, hovedsakelig i artikkel 5 nr. 2 og vedlegg II, men de gamle bestemmelsene var langt mindre formalisert. De nye bestemmelsene i kapittel III er i stor grad bygget opp etter samme mønster som reglene i forordning (EF) nr. 510/2006 om beskyttelse av geografiske betegnelser og opprinnelsesbetegnelser for landbruksprodukter og næringsmidler.

Forordningen gjelder for alle alkoholsterke drikkevarer som omsettes i EU, herunder alkoholsterke drikker fra tredjeland, samt alkoholsterke drikker produsert i EU med tanke på eksport. Det åpnes for at det kan lages strengere nasjonale regler om fremstilling, betegnelse, presentasjon og merking enn det forordningen har fastsatt, så lenge reglene ikke inneholder ulovlige tekniske handelshindringer.

Merknader

Implementering av rettsakten i norsk rett medfører behov for endringer i forskrift 11. oktober 2006 nr. 1148 om alkoholsterke og aromatiserte drikker mv. (spritforskriften) § 2, slik at det henvises til den nye spritforordningen i stedet for den gamle spritforordningen som endret ved forordning (EØF) nr. 3280/92. Fastsettelsen av den nye spritforordningen i EU har også medført at gjennomføringsbestemmelsene til den gamle spritforordningen i forordning (EØF) nr. 1014/90 har falt bort. Derfor må også § 3 i spritforskriften, som implementerer gjennomføringsbestemmelsene som nå har falt bort i EU, oppheves.

Tilpasningstekstene til den gamle spritforordningen er revidert og tilpasset den nye spritforordningen:

Tilpasningsteksten som gir EFTA-statene rett til å kunne forby omsetning av alkoholsterke drikker med alkoholprosent over 60 til direkte humant konsum, er videreført i som en generell tilpasning til den nye spritforordningen. Forbudet mot innførsel og omsetning av alkoholholdig drikk som inneholder mer enn 60 volumprosent alkohol er fastsatt for å redusere skader som følge av alkoholbruk. Forordning (EF) nr. 110/2008 har i likhet med den gamle spritforordningen ingen bestemmelse om øvre grense for alkoholinhold i alkoholsterke drikker, og det rettslige grunnlaget for tilpasningsteksten er derfor ikke endret. Unntaksmuligheten i EØS-avtalen er benyttet i norsk rett i lov 2. juni 1989 nr. 27 om omsetning av alkoholholdig drikk m.v. (alkoholoven) § 8-13, og det er viktig at forbudet kan opprettholdes også ved innføring av den nye spritforordningen.

Tilpasningsteksten som beskytter hhv norsk og islandsk akevitt og vodka er videreført som tilpasninger til henholdsvis punkt 24 (akevitt) og punkt 15 (vodka) i vedlegg III til den nye spritforordningen. til den nye spritforordningen Det legges til grunn at overgangsperioden på 7 år, jf. artikkel 20 nr. 1, vil gjelde tilsvarende for disse betegnelser som for EUs betegnelser. Forutsetningen for å kunne opprettholde beskyttelsen etter utløpet av overgangsperioden på sju år, er at

medlemsstatene fremlegger en teknisk dokumentasjon i henhold til artikkel 17 nr. 1 for Kommisjonen og sikrer offentligheten adgang til denne.

Det er tillegg etablert en ny generell tilpasningstekst til den nye spritforordningen om at eksperter fra EFTA-landene skal inviteres til å delta i og ha uttalerett i møtene i den faste komiteen for alkoholsterke drikker.

Den nye spritforordningen inneholder i all hovedsak bestemmelser som viderefører innholdet i bestemmelsene i den gamle spritforordningen. Ettersom den gamle spritforordningen med enkelte tilpasninger er tatt inn i EØS-avtalen og er gjort til en del av norsk rett, legger Mattilsynet til grunn at den nye spritforordningen i utgangspunktet ikke vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for virksomhetene, myndighetene eller samfunnet for øvrig.

Forslaget om å ta den nye spritforordningen inn i vedlegg II til EØS-avtalen og deretter gjennomføre den i norsk rett i spritforskriften har vært ute til høring. Alle høringsinstansene som uttalte seg om saken stilte seg positive til forslaget og mente at dette burde skje så raskt som mulig.

Mattilsynet mener at de nye bestemmelsene i kapittel III om kravene for beskyttelse av geografiske betegnelser for alkoholsterke drikker kan medføre visse økonomiske og administrative konsekvenser både for de private aktørene og myndighetene.

For de private aktørene vil det være de nyinnførte kravene til teknisk dokumentasjon for å få beskyttet en geografisk betegnelse, som i første rekke vil kunne gi økonomiske og administrative konsekvenser, ettersom det er virksomhetene – i samarbeid med myndighetene - som må fremskaffe nødvendig dokumentasjon og bakgrunnsmateriale. Det står imidlertid den private aktøren fritt å søke om beskyttelse av en geografisk betegnelse for en alkoholsterk drikk. Det stilles også krav om fremskaffelse av teknisk dokumentasjon for de betegnelser som allerede er beskyttet under den gamle spritforordningen og som i en overgangsperiode blir videreført under den nye spritforordningen. Dette gjelder blant annet betegnelsene "Norsk akevitt" og "Norsk vodka", hvor nødvendig dokumentasjon må fremskaffes for å kunne opprettholde beskyttelsen. For de norske virksomhetene vil det være et markedsmessig fortrinn om akevitten eller vodkaen som de produserer fortsatt vil kunne omsettes med de beskyttede geografiske betegnelsene.

For myndighetene vil ordningen med beskyttelse av geografiske betegnelser for alkoholsterke drikker medføre saksbehandling i forbindelse med eventuelle søknader og utforming og etablering av den "nye" ordningen. Det forventes imidlertid ikke et stort omfang av søknader til behandling, siden det per i dag er svært få produsenter av alkoholsterke drikker i Norge. Det vil også måtte føres et visst tilsyn med at beskyttede betegnelser for alkoholsterke drikker ikke misbrukes og for å godkjenne at nye aktører tilfredsstiller kravene for å benytte en beskyttet betegnelse, jf. artikkel 24 og 22 i den nye spritforordningen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32011D0277 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/277/EU av 10. mai 2011 om endring av vedlegg II til vedtak 93/52/EØF når det gjelder anerkjennelse av områder i Italia som offisielt frie for brucellose (*B. melitensis*), og om endring av vedleggene til vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæringen om at deler av Italia, Polen og UK er

offisielt frie for tuberkulose, brucellose og enzootisk bovin leukose hos storfe (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg II til vedtak 93/52/EØF, som listefører regioner som er erklært frie for brucellose forårsaket av *Brucella melitensis*. Regionene Emilia-Romagna og Valle d'Aosta i Italia oppfyller nå kravene til fristatus i henhold til direktiv 91/68/EØF, og erklæres derfor som frie for sykdommen.

Rettsakten endrer i tillegg vedleggene I-III til vedtak 2003/467/EF, som listefører medlemsstater og regioner som er erklært frie for henholdsvis tuberkulose, brucellose og enzootisk bovin leukose hos storfe. Følgende endringer er gjennomført:

Om tuberkulose:

I Italia er provinsene Rieti og Viterbo i regionen Lazio erklært frie for tuberkulose

Om brucellose:

I Italia er provinsene Frosinone, Latina og Viterbo i regionen Lazio erklært frie for brucellose

I Det Forenede Kongeriket er Isle of Man erklært fri for brucellose

Om enzootisk bovin leukose:

I Italia er provinsen Viterbo i regionen Lazio erklært fri for enzootisk bovin leukose

I Polen er 44 distrikter (powiaty) i fylkene (voivodships) Lubuskie, Kujawsko-Pomorskie, Mazowieckie, Podlaskie, Warminsko-Mazurskie og Wielkopolskie erklært frie for enzootisk bovin leukose

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendringer. De aktuelle land- og regionlistene i EØS er ikke tatt med i våre forskrifter, men informasjon om listene er lagt ut på Mattilsynets hjemmeside. Rettsakten antas ikke å få økonomiske eller administrative konsekvenser for næringen eller Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011D0674 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2011/674/EU av 12. oktober 2011 om endring av vedtak 2004/558/EF når det gjelder visse tyske regioners status som frie for infeksjøs bovin rhinotrakeitt (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer listen over land/regioner i EU som er innvilget fristatus mht. infeksjøs rhinotrakeitt (IBR) hos storfe, og som dermed omfattes av tilleggsgarantiene i samsvar med artikkel 10 i direktiv 64/432/EØF. Tyskland har fått godkjent fristatus for tre nye regioner, og disse tilføyes listen i vedlegg II til vedtak 2004/558/EF.

Merknader

Rettsakten krever ikke endring i norsk regelverk. De aktuelle lande- og regionlistene i EØS er ikke tatt med i våre forskrifter, men informasjon om listene er lagt ut på Mattilsynets hjemmeside. Rettsakten antas ikke å medføre økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011D0675 Kommissjonens gjennomføringsvedtak 2011/675/EU av 12. oktober 2011 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæring om at Latvia er offisielt fri for tuberkulose, og erklæring om at visse administrative regioner i Portugal er offisielt frie for enzootisk bovin leukose (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg I og III til vedtak 2003/467/EF. Latvia tilføyes vedlegg I som listefører medlemsstater offisielt fri tuberkulose hos storfe. I tillegg tilføyes visse regioner i Portugal vedlegg III som listefører medlemsstater offisielt fri enzootisk leukose hos storfe.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendringer. De aktuelle land- og regionlistene i EØS er ikke tatt med i våre forskrifter, men informasjon om listene er lagt ut på Mattilsynets hjemmeside. Rettsakten antas ikke å få økonomiske eller administrative konsekvenser for næringen eller Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-MILJØVERNDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapitel XV Farlige stoffer

32011L0071 Kommissjonsdirektiv 2011/71/EU av 26. juli 2011 om endring av direktiv 98/8/EF om inkludering av kreosot som et aktivt stoff i vedlegg I (vedlegg II kap XV MD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 98/8/EF - biociddirektivet - innførte regler om godkjenning av aktive stoffer (biocider) og biocidprodukter på EU/EØS-markedet. Gjennom Kommissjonsdirektiv 2011/71/EU tillates kreosot fortsatt brukt som et aktivt stoff til bruk i trebeskyttelsesmidler (produktgruppe 8). Stoffet inkluderes i vedlegg I til direktiv 98/8/EF. Kreosot kan benyttes som treimpregneringsmiddel for fem år fra mai 2013. I tillegg til tidsbegrensning er det imidlertid også knyttet andre strenge betingelser til bruk av stoffet og eventuell godkjenning av produkter med kreosot. Biocidholdige produkter med kreosot vil bare kunne godkjennes til bruk dersom søkeren kan dokumentere at det ikke finnes alternativer. Medlemsstater som godkjenner biocidprodukter med kreosot må senest innen 31. juli 2016 rapportere til Kommisjonen og begrunne hvorfor godkjenning er gitt, dvs. dokumentere at det ikke har vært egnede alternativer. Medlemsstater må videre rapportere om hva som gjøres for å utvikle alternativer på de områdene hvor det fortsatt har vært nødvendig å benytte kreosotimpregnert trevirke. Disse rapportene vil bli offentliggjort av Kommisjonen.

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten; Biociddirektivet (direktiv 98/8/EF) er hjemlet i traktatens artikkel 100 a. Rettslige konsekvenser; Biociddirektivet (direktiv 98/8/EF) ble innlemmet i EØS-avtalen i 2003 og er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift av 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften) som trådte i kraft 1. januar 2004. Gjennom bestemmelser i direktiv 2011/71/EU inkluderes stoffet kreosot i vedlegg I til direktiv 98/8/EF. Gjennomføring av direktiv 2011/71/EU vil skje ved endringer i biocidforskriften. Høringsdokumentene om kommende/nye endringer i biocidregelverket legges ut på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet www.klif.no.

Klima- og forurensningsdirektoratet (da Statens forurensningstilsyn) gjennomførte også en høring i 2008 av Kommisjonens forslag til regulering av kreosot i treimpregnering.

Kreosot er regulert gjennom forskrift av 17. november 2011 nr. 1114 om endring i forskrift om registrering, vurdering, godkjenning og begrensning av kjemikalier (REACH). Denne forskriftsendringen gjennomfører vedlegg XVII om restriksjoner av kjemikalier i REACH-regelverket. Tilsvarende bestemmelser om kreosot var tidligere nedfelt i forskrift av 1. juni 2004 nr. 922 om begrensning av bruk i helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften) som gjennomførte begrensningsdirektivet (direktiv 76/769/EØF). Direktiv 76/769/EØF ble opphevet fra 1. juni 2009 og gikk da inn som vedlegg XVII i REACH-forordningen.

Bruk av kreosot til treimpregnering er strengt regulert ved at all privat bruk er forbudt. Det er forbudt brukt i trevirke inne i bygninger, i leker og på lekeplasser, i hager og parker hvor det kan være risiko for hudkontakt. Kreosot er også forbudt i produksjon av utemøbler og til produksjon, behandling og etterbehandling av beholdere til dyrkningsformål eller som kan komme i kontakt med mat eller fôrvarer.

Ved gjennomføring av bestemmelsene i direktiv 2011/71/EU innføres også strenge krav til industrien. Dersom bedrifter ønsker å benytte kreosot til treimpregnering, må de være i stand til å dokumentere at det ikke finnes andre alternativer. Bedrifter som eventuelt vil benytte kreosot til treimpregnering i Norge vil måtte søke Klima- og forurensningsdirektoratet innen 1. mai 2013. Kreosot benyttes i dag

primært i jernbanesviller, el- og telefonstolper og til veibruer i tre. Kreosot er klassifisert som kreftfremkallende.

Økonomiske/administrative konsekvenser: Kostnader forbundet med gjennomføring av slike inkluderingsdirektiv vil for myndighetene være knyttet til behandling av produktgodkjenning, kostnadene dekkes gjennom gebyrer, jf biocidforskriften § 34 og vedlegg 4 (gebyrsatsene). Bestemmelsen er i tråd med artikkel 25 i biociddirektivet (98/8/EF) om at kostnader forbundet med forvaltning av biociddirektivet skal dekkes gjennom gebyrer. Kostnader for aktører er knyttet til utarbeidelse av datagrunnlag for søknader og gebyrer knyttet til produksøknader. Gjennomføring av inkluderingsdirektiv gir et harmonisert marked med like rammebetingelser for både norsk og europeisk industri i forbindelse med ev søknader om å bruke det aktuelle stoffet i trebeskyttelsesmidler.

Norsk deltakelse: Norge ved Klima- og forurensningsdirektoratet deltar aktivt i arbeidet med utvikling og oppfølging av biocidregelverket gjennom deltakelse på møter i EU-regi; Technical Meetings, i Competent Authority og Standing Committee. Videre bidrar Norge med faglige innspill og som ansvarlig for vurdering av stoffer. Myndighetene er også i kontakt med berørte parter, herunder aktuell norsk industri.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010R1103 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1103/2010 av 29. november 2010 om regler for merking av kapasiteten av bærbare gjenoppladbare batterier og bilbatterier og -akkumulatorer i henhold til Europaparlaments og rådsdirektiv 2006/66/EF (vedlegg II kap XV MD gr2)

Sammendrag av innhold

Bakgrunnen for hoveddirektivet på batteriområdet - direktiv 2006/66/EF - var å minimalisere både nye og brukte batteriers og akkumulators negative påvirkning på miljøet gjennom hele livssyklusen og derved medvirke til å beskytte, bevare og forbedre miljøet. Det var også viktig å fremme løsninger som bedre ivaretar råstoffer som finnes i brukte batterier.

Ved forordning (EU) nr. 1103/2010 innføres nærmere regler for merking av kapasiteten av bærbare gjenoppladbare batterier og bilbatterier og -akkumulatorer. Ved å øke den gjennomsnittlige levetiden til gjenoppladbare batterier vil avfallsmengdene kunne reduseres. Dersom riktig batteri velges til et apparat vil dette også bidra til å redusere mengden kasserte batterier og akkumulatorer.

Rettsakten inneholder detaljerte/spesifikke bestemmelser om følgende:

- Kapasitetsmåling vedrørende bærbare gjenoppladbare batterier og bilbatterier og -akkumulatorer (vedlegg II)
- Opplysninger på kapasitetsmerket (vedlegg III)
- Merkets minimumsstørrelse og plassering (vedlegg IV)
- I vedlegg I fremgår hva som unntas fra krav om kapasitetsmerking.

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten: Hovedrettsakten direktiv 2006/66/EF er hjemlet i traktatens art. 175(1) og art. 95(1).

Rettslige konsekvenser

Direktiv 2006/66/EF ble innlemmet i EØS-avtalen i 2007. Batterier reguleres i følgende forskrifter:

- Forskrift om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter

(produktforskriften)

- Forskrift om gjenvinning og behandling av avfall (avfallforskriften).

Gjennomføring av forordning (EU) nr. 1103/2010 vil skje ved forskriftsendring.

Høringsdokumenter om kommende/nye endringer for batterier legges ut på hjemmesiden til Klima- og forurensningsdirektoratet - www.klif.no.

Klima- og forurensningsdirektoratet har nylig gjennomført en høring (høringsfrist medio februar 2012) av forskriftsendringer som vil gjennomføre flere EØS-rettsakter vedrørende batterier.

Økonomiske/administrative konsekvenser: Rettsakten anses ikke å ha særskilte økonomiske/administrative konsekvenser utover arbeidet med forskriftsendring og konsekvenser omtalt i konsekvensutredningen for hoveddirektivet 2006/66/EF samt direktiv 2008/103/EF og beslutningene 2008/763/EF og 2009/603/EF. http://www.klif.no/nyheter/dokumenter/horing2006-1214_konsekvenser.pdf.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XX Miljø

Kapittel III Luft

32010D0769 Kommisjonsbeslutning 2010/769/EU av 13. desember 2010 om alternativ til lavsvoveldrivstoff for LNG-skip (vedlegg XX kap III MD gr2)

Sammendrag av innhold

Beslutningen knytter seg til direktiv 1999/32/EF om reduksjon av svovelinnholdet i visse flytende brennstoffer som endret ved direktiv 2005/33/EF (direktivet). Direktivets artikkel 4b fastsetter at svovelinnholdet i drivstoff som brukes av skip når det ligger til kai ikke skal overstige 0,1 vektprosent. Direktivets artikkel 4c nr. 3 gir Kommisjonen hjemmel til å fastsette kriterier for bruk av alternative metoder skip kan benytte for å oppfylle dette kravet. Gjeldende beslutning hjemler en slik alternativ metode.

Beslutningen gjelder kun skip som frakter LNG (LNG-skip). Beslutningens art. 2 fastsetter at LNG-skip, når de ligger til kai, kan benytte seg av en alternativ metode for å tilfredsstille direktivets krav til utslipp av svovel.

Metoden går ut på å gjøre bruk av både marint drivstoff og gassavdamping fra lasten, jfr. beslutningens art. 2. Kriteriene for den alternative metoden er beskrevet i beslutningens anneks.

Direktivets krav til utslipp av svovel når skip ligger til kai er strengere enn de internasjonale kravene som hjemles i MARPOL 73/78 konvensjonen (Norge er avtalepart).

Merknader

Beslutningen er hjemlet i direktivets artikkel 4c nr. 3. Denne bestemmelsen ble innført i direktivet som følge av direktiv 2005/33/EF som er hjemlet i den tidligere EF-traktatens artikkel 175 (nå artikkel 192). I norsk rett er krav til svovelinnhold i drivstoff som brukes ved kai hjemlet i forskrift om hindring av forurensing fra skip (for-1983-06-16 nr 1122) § 7-2. Denne bestemmelsen gjennomfører direktivets art. 4b.

En implementering av kommisjonsbeslutning vil medføre endringer i norsk regelverk.

Skip som benytter seg av den alternative metoden får krav til detaljert loggføring av type og kvalitet på drivstoff ombord, samt krav til utstyr for kontinuerlig overvåking og måling av forbruket av avgasser og marin gassolje, jfr. art. 4. Dette vil kunne innebære noe økte kostnader for skip som vil benytte metoden.

Hvorvidt dette er en ordning som vil bli benyttet av norsk næring avhenger av hvordan skipene er utstyrt for å bruke lette oljer, samt hva det totale kostnadsbildet blir. Skipene det gjelder vil trolig benytte dette tilbudet fremfor å benytte lavsvovelolje ettersom de da slipper eventuelle kostbare ombygginger av drivstoffsyste mer, kjeler osv. Samtidig er det trolig også gunstig for skipet å slippe å håndtere enda et drivstoff om bord. Før beslutningen trådte i kraft har skipene enten brukt lavsvoveldrivstoff ved kai eller benyttet seg muligheten som Kommisjonen og medlemsstatene ble enige om mot slutten av 2009 da det viste seg at flere skip ikke hadde gjort de tilpasninger som var nødvendige for å kunne bruke lavsvoveldrivstoff uten sikkerhetsrisiko.

Under norsk flagg er det grovt anslått 500 skip denne beslutningen kan være aktuelt for. Det stilles krav til tilstrekkelig overvåking og kontroll fra medlemsstatene, jfr. art. 5. Dette vil innebære noe arbeidsbyrde for Sjøfartsdirektoratet i form av at det er et nytt forhold å undersøke.

Sakkyndige instansers merknader

Utkastet til beslutning har vært sendt på høring blant hovedorganisasjonene i Norge. Høringsinstansene var Rederiforbundet, Fraktestøttes forening, Den norske maskinistforening og Sjøoffiserenes forbund. Ingen av instansene hadde kommentarer.

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for miljø, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet, Arbeidsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Miljøverndepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel V Avfall

32010 R 0413 Kommisjonsforordning (EF) nr. 413/2010 av 12. mai 2010 om endring av vedleggene III, IV og V til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 om grensekryssende transport av avfall, for å ta hensyn til endringer vedtatt ved OECD rådsbeslutning C(2008) 156 (vedlegg XX kap V MD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer forordning (EF) nr. 1013/2006 om grensekryssende avfallstransporter som er implementert i norsk rett i avfallsforskriften kapittel 13. Det gjøres endringer i vedlegg III, vedlegg IV og vedlegg V til forordning 1013/2006. Vedlegg III inneholder liste over avfall underlagt de generelle opplysningskravene i artikkel 18 («grønnlistet avfall»). Del I av vedlegg III er oppdatert med følgende:

(c) Basel inngang B1030 skal lyde: "Rester som inneholder varmebestandige metaller".
Vedlegg IV inneholder liste over avfall underlagt framgangsmåten med skriftlig forhåndsmelding og tillatelse (avfall på «oransje liste»).

I Del II av vedlegg IV er inngang AA010 erstattet med følgende:

"AA010 261900 Dross, glødeskall og annet avfall fra jern og stål industri"

Vedlegg V inneholder avfall som er underlagt eksportforbudet i artikkel 36.

I liste B i del III av vedlegg V er inngang AA010 erstattet med følgende:

"AA010 261900 Dross, glødeskall og annet avfall fra jern og stål industri"

Endringene er en følge av endringer i OECD-regelverket som Norge uansett er bundet av.

Merknader

Rettsakten er gitt med hjemmel i forordning (EF) nr. 1013/2006, jfr. TFEU art. 175. Endringene anses som marginale, og er vurdert ikke å ha nevneverdig konsekvenser, verken økonomisk eller administrativt. Endringene er av teknisk art og anses uproblematiske i forhold til norsk miljøpolitikk. Endringene kan heller ikke ventes å ha konsekvenser av betydning for aktører innen grensekryssende transport av avfall.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for miljø, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet, Arbeidsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Miljøverndepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg IV Energi

32008D0952 Retningslinjer for gjennomføring og anvendelse av Annex II i CHP-direktivet (vedlegg IV OED gr2)

Sammendrag av innhold

CHP-direktivet (direktiv 2004/8/EF), av 11. februar 2004, har som formål å forbedre energieffektivitet og forsyningssikkerhet ved å fremme høyeffektiv kombinert kraft- og varmeproduksjon (kogenerering) der det er en nyttbar varmeetterspørsel.

Kommisjonens vedtak 2008/952/EF er en beregningsteknisk oppfølging av CHP-direktivet. Kommisjonsvedtaket etablerer detaljerte retningslinjer for gjennomføring og anvendelse av Annex II i CHP-direktivet og skal sikre en harmonisert metode for å beregne mengden av elektrisitet fra kraft- og varmeproduksjon. Vedtaket presenterer detaljerte retningslinjer for å beregne kraftmengde som er produsert på en energieffektiv måte i CHP-anlegg. Dette vil muliggjøre tildeling av opprinnelsesgarantier på hele eller deler av produksjonen. Kommisjonsvedtaket innebærer en klargjøring av systemgrensene rundt CHP-anlegg og klargjør beregningene av "CHP-elektrisitet" for anlegg som kan kjøres som både CHP-anlegg og konvensjonelt anlegg.

Merknader

Kommisjonsvedtak 2008/952/EF er hjemlet i CHP-direktivet (2004/8/EF). CHP-direktivet har hjemmel i EU-traktatens artikkel 175(1).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i spesialutvalget for energi og funnet EØS-relevant og akseptabel.

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel I Kjøretøyer

32010R0406 Kommisjonsforordning (EU) Nr. 406/2010 av 26. april 2010 om gjennomførelse av Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 79/2009 om typegodkjenning av hydrogendrevne motorkjøretøyer (vedlegg II kap I SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning 406/2010 er en gjennomføringsforordning til europaparlaments- og rådsforordning 79/2009 om typegodkjenning av hydrogendrevne kjøretøy. Forordning 79/2009 er per dato ikke innlemmet i EØS-avtalen, men vil bli vedtatt innlemmet i EØS-komiteens møte av februar 2012. Forordningen inneholder basiskravene for typegodkjenning av hydrogendrevne kjøretøy, mens forordning 406/2010 inneholder de detaljerte tekniske kravene til hydrogenkomponentene. Det stilles spesifikke, detaljerte krav til konstruksjon og plassering av hydrogenkomponenter, til både systemer for komprimert hydrogen og flytende (nedkjølt) hydrogen. Det stilles også krav til elektroniske kontrollsystemer i slike kjøretøy.

Forordningen beskriver videre de administrative prosedyrene for godkjenning av hydrogendrevne kjøretøy, og unntar hydrogendrevne kjøretøy fra visse typegodkjenningskrav som ikke er relevante for slike kjøretøy.

Merknader

Kommisjonsforordning 406/2010 gjennomfører europaparlaments - og rådsforordning 79/2009 som er vedtatt med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95.

Forordningene sikrer en harmonisering av regelverket for godkjenning av hydrogendrevne kjøretøy i EU/EØS. Forordning (EU) nr. 406/2010 vil forenkle prosessen med typegodkjenning av hydrogenbiler, og sikre at alle hydrogenbiler og komponenter til hydrogenbiler oppfyller minimumssikkerhetskrav. Forordningen vil ha positive konsekvenser for private og for offentlige myndigheter i Norge, da den innebærer kostnadsbesparelser ved at typegodkjenningsprosessen forenkles betydelig.

Det finnes norske leverandører av hydrogenkomponenter til biler. For disse kan det i en overgangsfase ha noen økonomiske og praktiske konsekvenser ved at de må tilpasse produktene til nye krav. På den annen side vil hele det europeiske markedet få enhetlige tekniske krav, noe som på lenger sikt er en stor fordel for leverandørindustrien.

Implementeringen medfører ikke administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å implementere rettsakten i norsk regelverk. Herunder vil forordningen implementeres i forskrift av 4. oktober 1994 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011D0415 Kommisjonsbeslutning 2011/415/EU av 14. juli 2011 om rettelse av Kommisjonsdirektiv 2010/19/EU om endring, med hensyn til tilpasning til den tekniske utvikling innenfor avskjermingssystemer til visse motorkjøretøyer og deres tilhengere, av rådsdirektiv 91/226/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF for så vidt angår endringen av bilagene til direktiv 2007/46/EF (vedlegg II kap I SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsbeslutning av 2011/415/EU retter en feil som oppsto ved vedtakelsen av kommisjonsdirektiv 2010/19/EU av 9. mars 2010, om endring av rådsdirektiv 91/226/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF vedlegg IV og XI, for tilpasning til den tekniske utviklingen for avskjermingssystemer for visse typer kjøretøy og tilhengere. Vedleggene i direktiv 2007/46/EF (rammedirektiv for typegodkjenning av kjøretøy, tilhengere mv.) hadde tidligere blitt erstattet av forordning (EF) nr. 1060/2008 av 7. oktober 2008. Av rettsikkerhetshensyn har Kommisjonen kommet frem til at senere endringer dermed også bør gjøres i forordnings form. For å få et enhetlig system har Kommisjonen derfor bestemt at artikkel 2 i direktiv 2010/19/EU skal utgå. Artikkel 2 lyder som følger: "Item 43 of Annex IV and Annex XI, Appendices 2 and 4 to Directive 2007/46/EC shall be replaced by the following". De endringer som tidligere inngikk i nevnte artikkel skal i stedet foretas ved Kommisjonsforordning (EU) nr. 678/2011 av 14. juli 2011 om erstatning av vedlegg II og endring av vedlegg IV, IX og XI til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF om fastleggelse av en ramme for godkjenning av motorvogner og tilhengere til disse, samt av systemer, komponenter og separate tekniske enheter til slike kjøretøy. Direktiv 2007/46/EF ble innlemmet i EØS-avtalen 10.2.2012.

Merknader

Beslutningen er truffet under henvisning til traktaten om Den Europeiske Unions funksjonsmåte og europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF som er vedtatt med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95. Beslutningen medfører ingen realitetsendringer i forhold til gjeldende tekniske krav. Beslutningen vil således ikke medføre økonomiske konsekvenser for verken private eller for offentlige myndigheter i Norge. Det vil heller ikke medføre administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å endre henvisninger kjøretøyforskriften kapittel 32. Norge er positiv til beslutningen, da regelverket blir enklere å forholde seg til.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0459 Kommisjonsforordning (EU) nr. 459/2011 av 12. mai 2011 om endring av bilaget til forordning (EF) nr. 631/2009 om gjennomføringsbestemmelser for bilag I til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 78/2009 om typegodkjenning av motorkjøretøy når det gjelder beskyttelse av fotgjengere og andre myke trafikanter (vedlegg II kap I SD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) nr. 78/2009 er en særrettsakt som angår typegodkjenningsprosessen i direktiv 2007/46/EF om typegodkjenning av motorvogner og tilhengere til disse, samt av systemer, komponenter og separate tekniske enheter til slike kjøretøy (rammedirektiv). Verken forordning (EF) nr. 78/2009 eller direktiv (EF) nr. 2007/46/EF er per dato innlemmet i EØS-avtalen, men vil bli vedtatt innlemmet i EØS-komiteens møte i februar 2012. I forordning 78/2009 anføres det grunnleggende krav til den ytre utformingen av kjøretøy til beskyttelse av fotgjengere og andre myke trafikanter. Kjøretøyene skal utformes slik at deler og utstyr på bilen, som kommer i kontakt med myke trafikanter,

i minst mulig grad er til skade for trafikantene. Kommisjonsforordning (EF) nr. 631/2009 av 22. juli 2009 fastsetter gjennomføringsbestemmelser for vedlegg I til forordningen.

Kommisjonsforordning (EF) Nr. 459/2011 inneholder krav til prøvemetode når det gjelder kjøretøyers utforming foran med montert kufanger. Forordningen fastsetter at dersom høyden på kufanger er mellom 425 mm og 500 mm kan fabrikanten velge om prøvemetoden som er beskrevet i kap.II eller III i forordning (EF) 631/2009 skal anvendes. Videre er det beskrevet hvilke toleranser som kan aksepteres dersom det finnes en avtagbar slepekrok. Forordning (459/2011) endrer også kap. VI og VII i forordning (EF) Nr. 631/2009 når det gjelder prøvepunkter relatert til barn/kortvokste personer.

Merknader

EF-hjemmel: Forordningen er truffet under henvisning til forordning (EF) nr. 78/2009 som er vedtatt med hjemmel i traktaten om opprettelsen av Det Europeiske Fellesskap, artikkel 95.

Norsk gjennomføring: Forordningen vil bli implementert i forbindelse med fastsettelse av ny forskrift om godkjenning av bil og tilhenger til bil, knyttet til implementering av direktiv 2007/46/EF som fastsetter en ramme for typegodkjenning av motorvogner og tilhengere til disse, samt av systemer, komponenter og separate tekniske enheter til slike kjøretøy. Direktiv 2007/46/EF ble innlemmet i EØS-avtalen 10.2.2012.

Forordningen medfører ingen økonomiske konsekvenser for private eller for offentlige myndigheter i Norge. Den medfører heller ingen administrative kostnader utover at den må implementeres i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0566 Kommisjonsforordning (EU) nr. 566/2011 av 8. juni 2011 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 715/2007 og forordning (EF) nr. 692/2008 hva gjelder adgang til reparasjons- og vedlikeholdsinformasjoner (vedlegg II kap I SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EF) nr. 566/2011 utvider og spesifiserer europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 715/2007 og kommisjonsforordning (EF) nr. 692/2008 om typegodkjenning av personbiler og lette nyttekjøretøy (varebiler) med hensyn til utslipp (Euro 5 og Euro 6), og tilgang på informasjon knyttet til reparasjon og vedlikehold av slike kjøretøy. Forordning 715/2007 ble vedtatt innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komitebeslutning 4/2008 av 1. februar 2008. Forordning 692/2008 ble vedtatt innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komitebeslutning 43/2009 av 24. april 2009. Forandringer i forordning 715/2007 medfører nå at reparasjons- og vedlikeholdsregister for personbiler og lette nyttekjøretøy blir tilgjengelig for uavhengige verksteder på samme måte som håndbøker tidligere har vært. Standardtid, alternativt den tid som kreves for å gjennomføre et spesifikt arbeid på verkstedene, skal også gjøres tilgjengelig. Uavhengige verksteder som er godkjente (jf. 2.2 Annex XIV EC nr 692/2008) skal ha adgang til reparasjons- og vedlikeholdsdataer hvis kjøretøyprodusenten tilbyr dette for autoriserte verksteder. Kjøretøyprodusentene skal nå også presentere transaksjonstjenester, som omprogrammering og teknisk assistanse, til uavhengige verksteder. Denne informasjonen kan gis mot en avgift som er begrenset over tid alternativt begrenset til en spesifikk henvendelse. Forordningen medfører også endring av typegodkjenningsreglene i forordning 692/2008. I tillegg til de allerede fastsatte reglene for typegodkjenning av kjøretøy når det gjelder avgassutslipp, skal nå kravene anses som oppfylt hvis kjøretøyet tilfredsstiller kravene i forordningens artikkel 13 om reparasjons- og vedlikeholdsinformasjon, og kjøretøyet har blitt godkjent i henhold til relevante

UN/ECE forordninger. Dette innebærer at dokumentasjon etter ECE-regulativene sidestilles med dokumentasjon etter forordningens vedlegg. Videre spesifiseres det at kjøreløys skal være tent ved måling av avgasser og drivstoff-forbruk. Det gjøres også mindre justeringer i kravene til egendiagnostikk, samtidig som forordningen introduserer en målemetode for partikkelutslipp basert på antall partikler. Det etableres også et forum for kjøretøyinformasjon som undersøker informasjonsspredningens effekt på antall kjøretøytyveri, og som skal vurdere muligheten for å opprette en prosess hvor akkrediterte organisasjoner godkjenner og autoriserer uavhengige verksteder som ønsker innsyn i informasjon knyttet til kjøretøys sikkerhet mot tyveri.

Merknader

Forordningen er vedtatt under henvisning til europaparlamentets - og rådsforordning (EF) nr. 715/2007 og europaparlaments - og rådsforordning 2007/46/EF. Disse rettsaktene er begge vedtatt med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95.

Norge stiller seg positivt til forordningen da denne tilgjengeliggjør reparasjons- og vedlikeholdsinformasjon for kjøretøy for uavhengige verksteder, slik at konkurransen på området styrkes. Videre minskes muligheten for manipulasjon eller feil i avgasskontrollsystemer. Ny partikkelmålemetode innebærer at krav til maksimalt antall partikler i avgassene introduseres i tillegg til kravet om maksimal vekt av partikler. Dette kan bidra til reduserte helseskader som følge av avgassutslipp fra biler.

Implementeringen av forordningen antas ikke å få økonomiske konsekvenser for private eller for offentlige myndigheter i Norge. Den vil heller ikke medføre administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å implementere rettsakten i gjeldende regelverk. Herunder vil forordningen implementeres i forskrift av 4. oktober 1994 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0582 Kommisjonsforordning (EU) nr. 582/2011 av 25. mai 2011 om gjennomføring og endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 595/2009 med hensyn til utslipp fra tunge kjøretøyer (Euro VI) og om endring av vedlegg I og III til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF (vedlegg II kap I SD gr2)

Sammendrag av innhold

Komisjonsforordning 582/2011 gjennomfører og endrer europaparlaments- og rådsforordning 595/2009 om avgassutslipp fra tunge nyttekjøretøy (Euro IV). Forordning 595/2009 er per dato ikke tatt inn i EØS-avtalen. Utkast til EØS-komiteebeslutning er imidlertid klarert i underkomiteen og vil oversendes EUs utenriktjeneste EEAS (European External Action Service) for videre behandling i februar 2012. Forordning 595/2009 innfører strengere krav til avgassutslipp fra tunge kjøretøy som skal godkjennes fra 2013, med grenseverdier for utslippene og ikrafttredelsesdatoer. Forordning 582/2011 inneholder de konkrete tekniske og administrative bestemmelsene som er nødvendige for å gjennomføre 595/2009, for at kjøretøy skal kunne typegodkjennes etter regelverket. Forordningen endrer også bilagene til direktiv 2007/46/EF, dette gjelder tilpasning av teknisk innhold i typegodkjenningsdokumentasjon. Direktiv 2007/46/EF er per dato ikke tatt inn i EØS-avtalen. Rettsakten er imidlertid klarert EØS-relevant og akseptabel i EØS/EFTA-statene og vil innlemmes i EØS-avtalen snarlig. Forordning 582/2011 inneholder også krav til bilprodusentene om å gjøre tilgjengelig vedlikeholds- og reparasjonsinformasjon, samt informasjon om bilenes egendiagnostikk, slik at uavhengige verksteder får tilgang på dette. Forordning 582/2011 innfører videre krav til såkalte "off-cycle" avgassutslipp, og utstyr for måling av dette. Dette innebærer krav til utslipp fra bilene i

virkelig trafikk, og ikke bare i den fastsatte testsyklusen for typegodkjenning. Dette skal sikre at avgassrensesystemene fungerer i virkelig trafikk. Forordningen innfører også krav for typegodkjenning av erstatnings-avgassrenseutstyr, og fastsetter ny målemetode for måling av partikkelutslipp.

Merknader

Forordning 582/2011 endrer forordning 595/2009 som er vedtatt med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95. Implementeringen av forordningen antas ikke å få økonomiske konsekvenser for private eller for offentlige myndigheter i Norge. Den vil heller ikke medføre administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å implementere rettsakten i gjeldende regelverk. Herunder vil forordningen implementeres i forskrift av 4. oktober 1994 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011R0678 Kommisjonsforordning (EU) nr. 678/2011 av 14. juli 2011 om erstatning av bilag II og endring av bilag IV, IX og XI til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF om fastleggelse av en ramme for godkjenning av motorkjøretøyer og deres tilhengere samt av systemer, komponenter og separate tekniske enheter til sådanne kjøretøyer (Rammedirektiv) (vedlegg II kap I SD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) Nr. 678/2011 er en revisjon av direktiv 2007/46/EF og skal erstatte bilag II, samt endre bilag IV, IX, og XI. Direktiv 2007/46/EF er per dato ikke tatt inn i EØS-avtalen. Rettsakten er imidlertid klarert EØS-relevant og akseptabel i EØS/EFTA-statene og vil innlemmes i EØS-avtalen snarlig. Bakgrunnen for nytt bilag II er å gjøre typegodkjenning av kjøretøy enklere, ettersom direktiv 2007/46/EF har utvidet kategorier kjøretøy som skal typegodkjennes. I forordningen er det innført nye kriterier for å forenkle avgjørelsen hvorvidt et kjøretøy skal klassifiseres som M eller N. I Bilag I i forordningen beskrives generelle definisjoner og bestemmelser. Videre er det i forordningen beskrevet hva som er ny type, variant og versjon av et kjøretøy. I forbindelse med EU-småserie typegodkjenning er det et bestemt antall kjøretøy som kan foreta denne form for typegodkjenninger hvert år. For å hindre at dette blir brukt i strid med hensikten er det i forordningen tydeliggjort hva som menes med type, variant, versjon innenfor de enkelte kjøretøygruppene. Disse kriterier er klarere enn det som fremgår av nåværende bilag II i direktiv 2007/46/EF.

Definisjoner i bilag I til denne forordningen:

pkt. 1 er definisjoner av sitteplass

pkt. 2 er definisjoner av antall sitteplasser. I pkt. 2.1. 5 er det presisert at når det i et kjøretøy er setefester for utagbare seter skal disse setene tas med i antall sitteplasser. Videre er det i 2.1.6. bestemt at område beregnet for rullestol skal anses som en sitteplass.

pkt. 2.2 definisjon av totalmasse

pkt. 2.3. definisjon av spesielt utstyr, hvor det er bestemt at dersom kjøretøyet ved godkjenning har fast utstyr som maskiner eller andre apparater blir kjøretøyene å anse som klasse N eller I

pkt. 3 Her er det bestemt at det er fabrikanten som er ansvarlig for å klassifisere kjøretøyer i en bestemt klasse. Alle kriteriene for vedkommende klasse kjøretøy må være oppfylt.

Del A av forordningen inneholder kriterier for klassifisering av kjøretøyer:

pkt. 1 og 2 inneholder generelle kriterier for klassifisering av kjøretøy M, N, O, terrenggående kjøretøy, kjøretøy til spesiell bruk, terrenggående kjøretøy til spesiell bruk.

Pkt. 3 inneholder kriterier for å kunne betraktes som klasse N.

pkt. 3.2. beskriver at i rom hvor passasjerer befinner skal disse være fullstendig adskilt fra passasjerene.

pkt. 3.3. beskriver at dersom personer og gods transporteres i samme rom, skal det i lastearealet finnes sikringsutstyr for å feste lasten mot forskyving i forbindelse med bremsing, svinging o.l.

pkt. 3.4. inneholder definisjon og krav om at sikringsutstyr i kjøretøy inntil 7500 kg totalvekt, skal være i henhold til pkt. 3 og 4 i ISO standard 27956: 2009

pkt. 3.5 beskriver at antall sitteplasser i N1 kjøretøy ikke kan være mer enn 6 sitteplasser og 8 sitteplasser for N2 kjøretøy

pkt. 3.8 Inneholder spesifikke krav til N1- kjøretøy. Dersom et eller flere av disse kriteriene som er beskrevet *ikke* er oppfylt vil kjøretøyet bli å klassifisere som M1.

3.8.2.2.

a) Innlasting av gods skal foretas gjennom bakdør, eller sidedør som er konstruert for formålet

b) Bakdør skal oppfylle følgende krav:

1. Dersom kjøretøyet bare er utstyrt med en seterad eller et førersetet skal lastehøyden være minst 600 mm

2. Dersom kjøretøyet har to eller flere seterader skal lastehøyden være minst 800 mm og arealets åpning skal være minst 12 800 cm².

c) Krav til lasteareal. Med lasteareal menes den del av kjøretøyet som befinner seg bak seterader eller førersetet.

1. Lastearealet skal hovedsakelig være plant.

2. Dersom kjøretøyet har en seterad skal lasterommets lengde være minst 40% av akselavstanden.

3. Dersom kjøretøyet er utstyrt med to eller flere seterader skal lasterommets lengde utgjøre minst 30% av akselavstanden. Videre er det bestemt at dersom setene i bakerste seterad kan tas ut uten bruk av spesialverktøy, skal kravene til lasterommets lengde være oppfylt når alle seteradene er montert,

4. Når det gjelder krav til lasterommets lengde skal måling av godsrommet foretas når setene er i normal bruksposisjon.

Videre er det i etterfølgende punkter definisjoner av målemetoder.

Del B pkt. 1 t.o.m. pkt. 6 inneholder kriterier for kjøretøytyper, varianter og versjoner for de ulike kjøretøyklassene.

Pkt. 7 i del B beskriver felleskrav for alle kjøretøytyper. Der er det beskrevet at dersom et kjøretøy faller inn under flere klasser på grunn av totalvekt og antall sitteplasser eller begge deler, kan fabrikanten velge å bruke kriteriene fra enten den ene eller den andre kjøretøyklassen. Her er det i 7.1.1. eksemplifisert at dersom et kjøretøy A kan typegodkjennes som N₁ og N₂ (4,2 tonn) utfra totalvekten, kan de parametrene som er nevnt for N₁ også brukes for kjøretøy som faller inn under klasse N₂ (eller omvendt).

Videre kan et kjøretøy "B" som typegodkjennes som M₁ og M₂ ut fra antall sitteplasser (7+1 eller 10+1) og de parametrene som er nevnt i klasse M₁ også brukes for kjøretøy i denne klasse i neste etappe av en etappevis typegodkjenning.

Del C inneholder definisjon av karosserier

I bilag II og III er det gjort endringer i direktiv 2007/46/EF bilag IV og XI vedrørende avskjermingssystemer. I bilag III er det foretatt endringer i direktiv 2007/46/EF bilag IX vedrørende plassering av aksler i forhold til teksten i typegodkjenningsdokumentet.

Merknader

Forordningen endrer europaparlaments - og rådsdirektiv (EF) nr. 2007/46/EF som er vedtatt med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95.

Norge stiller seg positivt til forordningen da den tydeliggjør hva som menes med type, variant og versjon innenfor de enkelte kjøretøygruppene. Det er videre positivt at forordningen innfører nye kriterier for å forenkle avgjørelsen av hvorvidt et kjøretøy skal klassifiseres som M eller N, noe som kan være klargjørende også i avgiftsmessig sammenheng.

Forordningen vil ikke medføre økonomiske konsekvenser for private eller for offentlige myndigheter i Norge. Den vil heller ikke medføre administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å implementere forordningen i norsk regelverk. Herunder vil forordningen implementeres i forskrift av 4. oktober 1994 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (kjøretøyforskriften).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel VI Sivil luftfart

32010R0983 Kommisjonsforordning (EU) nr. 983/2010 av 3. november 2010 som endrer forordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2011 om fastsettelse av detaljerte tiltak for gjennomføring av felles grunnleggende standarder for luftfartssikkerhet (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

I fortalen til forordningen er det vist til at Kommisjonen kan anerkjenne at et tredjelands sikkerhetsstandard innen sivil luftfart tilsvarer sikkerhetsstandarder innen EU. Forutsetningen for en slik anerkjennelse er at kriteriene i kommisjonsforordning (EF) nr. 272/2009 av 2. april 2009 kapittel E er oppfylt. Kommisjonen har nå kontrollert og godkjent sikkerhetsstandarder i USA. Forordning (EU) nr. 983/2010 av 3. november 2010 endrer forordning (EU) nr. 185/2010 om detaljerte bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart slik at sikkerhetsstandarder i USA blir godkjent med hensyn til luftfartøyer, passasjerer, håndbagasje, innsjekkede bagasje samt frakt og post.

Dette innebærer at passasjerer som kommer fra USA og skal videre innen EU som hovedregel slipper å gå gjennom en ny sikkerhetskontroll. Forordningen innebærer at passasjerer som reiser fra USA til Europa blir en del av one-stop security regimet innen EU. Det vil si at en passasjer som reiser fra en amerikansk lufthavn til en europeisk lufthavn, ikke lenger blir sikkerhetskontrollert når vedkommende lander på en europeisk lufthavn og er i transitt i EU.

Forordningen innebærer foreløpig ikke at USA åpner for one-stop security for europeiske flypassasjerer som skal reise fra Europa til USA. Forslaget medfører således ingen resiprositet fra USA overfor EU-statene.

I forordningen er det tatt inn et krav om at Kommisjonen uten opphold skal varsle de nasjonale myndigheter med ansvar for sivil luftfart dersom Kommisjonen har informasjon om at tredjelandet ikke lenger oppfylder sikkerhetsstandardene i de felles europeiske bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart. Videre skal Kommisjonen varsle nevnte myndighet med en gang dersom de har pålitelig informasjon om tiltak som tredjelandet har gjennomført for å gjenopprette sikkerhetsstandarder, inkludert kompenserende tiltak.

Merknader

Gjennomføring av forordningen krever endring av forskrift 1. mars 2011 nr. 214 om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten mv. Gjennomføring av forordningen vil ikke ha vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XI Elektronisk kommunikasjon, audiovisuelle tjenester og informasjonssamfunnstjenester

32009 D 0766 Kommisjonsbeslutning 2009/766/EF av 16. oktober 2009 om harmonisering av 900- og 1800 MHz-frekvensbåndene for bakkebaserte systemer som kan tilby pan-europeiske elektroniske kommunikasjonstjenester i Fellesskapet (vedlegg XI SD gr3)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsbeslutningen åpner for at frekvensbåndene omkring 900 MHz og 1800 MHz (GSM-båndene) skal kunne brukes til annen mobilteknologi enn GSM. Disse frekvensbåndene har hittil vært reservert for bruk til GSM-systemer gjennom det såkalte GSM-direktivet (direktiv 87/372/EØF).

I EU har det vært gjort et forsøk på å oppheve direktiv 87/372/EØF gjennom et nytt direktivforslag. Det har vært forutsatt at GSM-direktivet måtte oppheves for at en slik parallell kommisjonsbeslutning skulle kunne tre i kraft. Opphevingsprosessen førte ikke frem, og det har i stedet blitt gjennomført en revisjonsprosess som har ledet frem til vedtak av et endret direktiv med de forandringer som er nødvendig for at kommisjonsbeslutningen skal kunne gjennomføres.

Formålet med denne beslutningen er å gjøre det enklere og mer lønnsomt for tilbyderne av elektroniske kommunikasjonstjenester å tilby og utvikle trådløse teknologier. Dette vil medføre økt tilgjengelighet til nye trådløse tjenester, noe som vil være positivt fra et forbrukersynspunkt. Det er meningen at eksisterende frekvensbruk for GSM fortsatt skal være beskyttet så lenge det er et rimelig behov for denne tjenesten i medlemslandene.

En viktig begrunnelse for å åpne GSM-båndene for annen mobilteknologi er hensynet til teknologi- og tjenesteneøytral forvaltning og regulering, som er en uttrykt målsetning fra EU-kommisjonens side. Også Radio Spectrum Policy Group har lagt vekt på dette i sin WAPECS Opinion av 23. november 2005 med sikte på en mer fleksibel bruk av spektrum i Europa. Samme målsetning står sentralt i revisjonen av regelverkspakken for elektronisk kommunikasjon.

Kommisjonsbeslutningen presiserer at all annen bruk enn GSM i de aktuelle frekvensbåndene må ta hensyn til den tekniske utformingen av GSM-systemet, og annen bruk skal ikke medføre skadelig interferens. GSM-tilbudet i båndene vil sannsynligvis fortsatt eksistere i lang tid fremover, sammen med nye tjenester og annen teknologi i disse båndene. Dette forutsetter at de aktuelle teknologiene er tilstrekkelig kompatible for "sameksistens" i de samme frekvensbåndene.

Beslutningen legger til rette for effektiv bruk av "pan-europeiske" elektroniske kommunikasjonstjenester. For å bli vurdert som pan-europeisk tjeneste, må den samme tjeneste eller funksjonalitet være tilgjengelig for alle sluttbrukere i EU/EØS. I beslutningens vedlegg er UMTS den eneste standarden som for tiden er spesifisert til å oppfylle de tekniske krav. EU-kommisjonen peker på at ved bruk av UMTS i GSM-båndene vil en kunne øke bredbåndskapasiteten i mobilnettene betydelig. Eksempelvis vil det være mulig med overføring av mer tidsmessige data- og multimediatjenester. Det vil også kunne ha positiv innvikring på utbredelsen av slike tjenester. Det pågår for øvrig arbeid for etter hvert å oppdatere vedlegget med henvisning til andre kompatible standarder, i første rekke LTE-standard.

Merknader

Den utviklingen som beslutningen legger til rette for er ønskelig sett fra norske myndigheters side. Rettsakten vurderes ikke å ha økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for kommunikasjoner, der Samferdselsdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Kulturdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet, Barne-, likestillings- og

inkluderingsdepartementet og Nærings- og handelsdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.